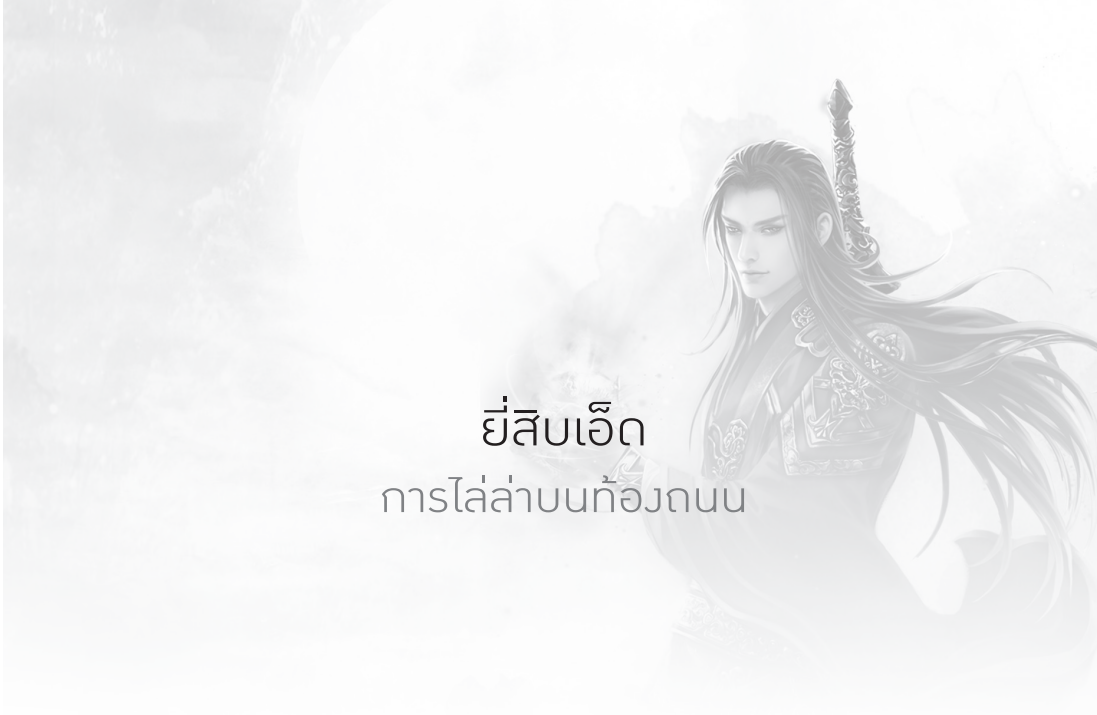

ยี่สิบเจ็ด

การไล่ล่าบนท้องถนน

ซูลัวเดินวนเวียน ก่อนจะหยุดอยู่ในตรอกตันแห่งหนึ่ง แล้วหันกลับมาเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “สหายสกุลหลิวมาส่งข้ากลับจวนด้วยตัวเองหรือ ตอนนั้นข้าถึงหน้าจวนแล้ว จะเข้ามาเติมน้ำชาสักถ้วยหรือไม่”

สิ้นเสียงของซูลัว เงามองสองร่างก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า ทั้งคู่มีสีหน้าเย็นเยียบ ไร้อารมณ์ในดวงตาเข้มข้น พวกเขาอย่างเท่าเข้ามาหาซูลัวที่ละก้าว จากนั้นนางก็ถูกขนาบเอาไว้ตรงกลาง

“เพราะอะไรพวกเจ้าถึงต้องการสังหารข้า” ซูลัวเลิกคิ้วขณะมองคนทั้งสอง

“เจ้ารู้มากเกินไปแล้ว” ชายร่างสูงกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ส่งหินผลึกสีฟ้ามาให้พวกข้าซะดีๆ แล้วข้าจะอนุเคราะห์ให้เจ้าตาย โดยที่ยังเหลือซากไว้ให้ หาไม่...” ชายอีกคนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น

สองคนนี้น่าตาธรรมดามาก หากยืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนคงไม่โดดเด่น แต่วรยุทธ์ของพวกเขากลับไม่ธรรมดาเพราะอยู่ในชั้นสามทั้งคู่ วรยุทธ์ของซูลัวอยู่เพียงขั้นสองระดับสูงเท่านั้น หากทั้งสองกรูเข้ามาพร้อมกันนางไม่มีทางสู้พวกเขาได้ แผนเดียวที่ใช้ได้ในยามนี้คือฆ่าหนึ่งในสองคนนี้ก่อน

แล้วค่อยว่ากัน

พริบตาเดียว Чуลวก็ตัดสินใจได้ นางมองชายร่างเตี้ยด้วยรอยยิ้มที่ซ่อนอยู่ในสีหน้า “อยากได้หินพลีกลีฟ้าหรือ จะยากอะไรเล่า รับไว้...” ยังพูดไม่ทันจบ หินพลีกลีก้อนเล็กก็แหวกผ่านอากาศพุ่งออกไปไกล

Чуลวใช้แรงทั้งหมดที่มีขว้างหินไปทางชายร่างเตี้ย ฝ่ายนั้นวิ่งไปข้างหลังและพยายามจะไล่ตามหินพลีกลีก้อนไป แล้วมีหรือที่ชายร่างสูงจะยอมอยู่เฉย เขากระโจนไปข้างหน้าเหมือนภูตผีเพื่อไล่ตามหินพลีกลีก้อนนั้นไปเช่นกัน ทั้งคู่ไม่ทันได้สังเกตเห็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่มุมปากของ Чуลว

ขณะที่ชายร่างสูงวิ่งเฉียดผ่านร่างของ Чуลวไปนั้น จู่ๆ รอยฝ่ามือมารกลางเวทาก็ดิ่งลงมาจากท้องฟ้า แล้วกระแทกลงบนศีรษะของเขาพอดี

เมื่อถูกจูโจมที่ศีรษะอย่างกะทันหัน ชายร่างสูงก็รู้สึกหน้ามืดและมึนงเล็กน้อย แม้มือฝ่ามือไม่อาจทำร้ายเขาได้อย่างแท้จริง แต่การถูกโจมตีสืบไปไม่ทันตั้งตัวก็ทำให้ต้องชะงักนิ่งไปครู่หนึ่ง

และในจังหวะนั่นเอง Чуลวก็กำมีดสั้นคมกริบเล่มหนึ่งไว้

‘ฉวยโอกาสได้แต่ไม่คว่ำคือคนโง่!’ นี่คือการที่ Чуลวยึดถือมาตลอด

ขณะที่ชายร่างสูงยังมึนงอยู่ มีดสั้นในมือ Чуลวก็ปาดเข้าที่จุดตายตรงลำคอของเขาโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย พริบตาเดียว เลือดสีแดงฉานก็สาดกระเซ็นออกจากลำคอ

“อีก...” เขาได้แต่มองเลือดสีแดงที่พุ่งกระฉูดออกจากคอของตัวเองเจ้าด้วยมือขึ้นตะแบดแผล แต่พอได้สัมผัสเลือดสดๆ ก็รู้สึกเหมือนตกลงไปในถ้ำน้ำแข็ง และคิดว่าชีวิตกำลังจะดับสูญลงอย่างรวดเร็ว ไม่ทันแม้แต่จะนับถอยหลังด้วยซ้ำ

“เจ้า...” เพราะบาดแผลที่ลำคอทำให้เขาไม่อาจเปล่งเสียงออกมาได้อีกได้ แต่ใช้แววตาเคียดแค้นไม่ยอมแพ้จ้องมอง Чуลว ร่างสูงหายใจหลังกระแทกพื้นเสียงดังสนั่น ผู้มีวรยุทธ์ชั้นสามถูก Чуลวโจมตีสืบไปจนตายอย่างง่ายดาย

“น้องสาม!” เสียงร้องคำรามดังขึ้นด้านหลังของ Чуลว ทันใดนั้นชายร่าง

เตี้ยก็กระโจนเข้ามามองชายร่างสูงที่นอนอยู่บนพื้น ในสภาพที่ลำคอดีเลือดพุ่งออกมาพร้อมกับน้ำฟูอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“นังเด็กเมื่อวานขึ้น เจ้ากล้าหลอกข้า แถมยังบังอาจฆ่าน้องสาม ตายซะเถอะ!” ชายร่างเตี้ยเอ่ยขึ้นอย่างโกรธจัด มีอวาทกระบวนท่าและปล่อยพลังไปยังซูลัว กระบวนท่านั้นเต็มไปด้วยไอสังหารที่หมายเอาชีวิต

สิ่งที่ซูลัวขว้างออกไปเมื่อครู่ไม่ใช่หินผลึกสีฟ้า ทว่าเป็นหินผลึกสีแดง แผนการนั้นหลอกล่อให้ชายร่างเตี้ยออกไปได้สำเร็จ

หมอกสีดำปกคลุมท้องฟ้าและแผ่คลุมซูลัวที่อยู่เบื้องล่างพร้อมด้วยเสียงดังครืนๆ

ซูลัวใช้โอกาสนี้ขีดฝ่ามือใหญ่สีทองลงไปในกระหม่อมของชายร่างเตี้ย

“แค่ฝ่ามือกระจอกๆ ยังกล้าแสดงออกมาให้ชายข้าหน้า!” ฝ่ามือมารกลางเวหาของซูลัวไม่อยู่ในสายตาของชายร่างเตี้ยแม้แต่น้อย เขาหลบพ้นได้ด้วย การขยับตัวเพียงนิดเดียว

ทว่าใครจะคิดว่าเป็นเพียงการหลอกล่อของซูลัวเท่านั้น ระหว่างนี้เงาดำวูบหนึ่งก็พุ่งเข้าไปใส่ชายร่างเตี้ยและขย้าน้องของเขาย่างแรง

“อ้ากกก!” เขาแผดเสียงร้องโหยหวน

เจ้ามังกรเทพน้อยใจเตี้ยยิ่งนัก มันกัดน่องของชายร่างเตี้ยจนขาดออกไปครึ่งหนึ่ง! ชายร่างเตี้ยที่เหลือขาเพียงข้างเดียวพุงร่างพินทนความเจ็บ ก่อนจะขว้างกระบี่ยาวในมือไปยังซูลัวอย่างแรง วันนี้ต้องตายอยู่ที่นี่ เขาก็ต้องแก้แค้นให้น้องสาม น้องสามจะตายเช่นนี้ไม่ได้เป็นอันขาด!

แต่สิ่งที่ทำให้เขาแทบจะเป็นลมก็คือ เขาคิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าลูกสุนัขตัวนั้นจะว่องไวถึงเพียงนี้ ร่างเล็กจ้อยของมันหมอบอยู่บนกระบี่ยาวที่เขาขว้างออกไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

พอกระบี่ยาวพุ่งไปถึงเป้าหมาย...กระบี่ก็หายไป

กระบี่ยาวเล่มนั้นหายไปได้อย่างไร! ชายร่างเตี้ยเบิกตากว้างอย่างไม่อยากจะเชื่อ นี่ไม่ถึงเลยจริงๆ...สิ่งที่เขาเห็นคืออะไร ลูกสุนัขตัวหนึ่งหมอบ

อยู่บนกระบี่ยาวและกลืนกระบี่ทั้งเล่มลงไป ระหว่างที่ชายร่างเตี้ยกำลังจุนงงฝ่ามือมารกลางเวหาของซูลั้วก็ประทับลงมาจากเบื้องบนอีกครั้ง

โครม!

ชายร่างเตี้ยที่ไม่ได้ระวังตัวแม้แต่บ่อยถูกฟาดเข้าที่ศีรษะจนเลือดทะลักออกมา เขาได้สติทันที แม้จะยังรู้สึกมึนงงเล็กน้อย ทว่าฝ่ามือยังคงคล่องแคล่วและปราดเปรียว เขาชักมีดสั้นเล่มหนึ่งที่ส่องประกายเย็นเยียบออกมาจากร่องเท้าแล้วแทงไปที่ซูลั้ว

เวลานี้เอง เจ้ามังกรน้อยที่เกาะอยู่บนไหล่ของซูลั้วก็พ่นลมหายใจออกมา

“ดี!” ซูลั้วตะโกนเสียงดัง ถูกลมหายใจมังกรเข้าไป ดูซิว่าเจ้าเตี้ยยังจะเหลือซากอยู่หรือไม่

ทว่าวินาทีต่อมารอยยิ้มของซูลั้วกลับชะงักค้างที่มุมปาก เจ้ามังกรน้อยทำอะไรนะ ทำไมสิ่งที่พ่นออกมาไม่ใช่ไฟ แต่เป็น...น้ำ?

ชายร่างเตี้ยที่ถูกพ่นน้ำใส่จนชุ่มศีรษะมองเจ้าลูกสุนัขตรงหน้าราวกับเห็นผี ทั้งยังคิดไม่ออกจริงๆ ว่าเป็นสัตว์ประเภทใดกันแน่ ตัวมันพิเศษตรงไหนกัน หรือว่าลูกสุนัขตัวนี้จะใช้ธาตุน้ำได้ด้วย ตกลงมันใช้สุนัขหรือไม่ เหมือนจะเป็นภูตผีเสียมากกว่า

เวลาเดียวกัน ซูลั้วแทบจะกลอกตาขึ้นฟ้า ‘ไม่เอา่น้า พ่นน้ำจะได้ประโยชน์อะไรเล่า ต้องใช้ไฟ ไฟ!’

เจ้ามังกรน้อยเบะปากด้วยความน้อยอกน้อยใจ ใช่ว่ามันไม่อยากทำเช่นนั้น มันเองก็ตั้งใจจะพ่นไฟออกมาแท้ๆ ใครจะไปคิดว่าสิ่งที่พ่นออกมากลับเป็นน้ำเสียนี้ ก็มันบังคับไม่ได้นี่นา

“สัตว์เหว! นี่คือน้ำสัตว์เหว ต้องเป็นน้ำสัตว์เหวแน่นอน” ชายร่างเตี้ยเอ่ยขึ้นมาเหมือนค้นพบความลับอันยิ่งใหญ่ พลางร้องตะโกนอย่างตื่นตะลึงยินดี ก่อนจะหันไปจ้องซูลั้วด้วยแววตาอันตราย “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ปล่อยให้เจ้ามีชีวิตรอดอีกหนึ่งวันแล้วกัน”

เนื่องจากมีสัตว์ทเวะตัวหนึ่งโผล่มากะทันหัน ชายร่างเตี้ยไม่มั่นใจว่า สถานการณ์เช่นนี้เขาจะสังหารอีกฝ่ายและแย่งชิงสัตว์ทเวะมาได้หรือไม่ วิธีที่เหมาะสมที่สุดคือต้องนำข่าวนั้นกลับไปรายงานนายท่านเพื่อขอคำแนะนำ หากนายท่านรู้ว่าสัตว์ทเวะอยู่คงจะต้องดีใจมากเป็นแน่ ชายร่างเตี้ยจึงตื่นเต้นเป็นพิเศษ

พอพูดจบ ชายร่างเตี้ยก็พุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วประหนึ่งลูกธนูที่ถูกยิงออกไป

จะปล่อยให้หนีไปไม่ได้เด็ดขาด มิเช่นนั้นนายท่านอาจจะตามมาไม่สิ้นสุด! ชูลัวไม่สบายใจ ในเมื่ออีกฝ่ายรู้เรื่องเจ้ามังกรเทพน้อยแล้ว หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป จะต้องสร้างปัญหาใหญ่ให้นางน่าดู อีกหน้อยคงไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบเป็นแน่

พี่ว!

ความเร็วของชูลัวพุ่งถึงระดับสูงสุด มีดสั้นในมือพุ่งไปยังแผ่นหลังของชายร่างเตี้ย นางพยายามจะสังหารเขาให้ได้ในกระบวนท่าเดียว ทว่าวรยุทธ์ที่ห่างชั้นกันก็สะท้อนความแตกต่างออกมาให้เห็น

ชายร่างเตี้ยเหมือนมีตาหลัง เขาเบี่ยงร่างหลบไปทางซ้ายอย่างว่องไว เลี่ยงการโจมตีของนางโดยง่ายดาย มีดสั้นจึงหล่นลงบนพื้น

เขารู้สึกตัวก่อนจะหันมาเอ่ยอย่างเหยียดหยันนาง “คิดจะฆ่าข้าหรือไว้ชาติหน้าเถอะ ฮ่าๆๆ”

พูดจบสายฟ้าก็ผ่าลงมากลางศีรษะของชายร่างเตี้ยพอดีบพอดิ เขาเหมือนถูกตรึงอยู่กับที่ในชั่วพริบตา ร่างแข็งที่อดังเส้าไม้

เดิมทีเขาน่าจะไม่ใช่ใคร แต่เพราะก่อนหน้านี้ถูกเจ้ามังกรน้อยพ่นน้ำใส่จนร่างของเขาเปียกโชกไปหมด เมื่อถูกฟ้าผ่า ร่างจึงไหม้และสั่นระริกไปทั้งตัว ค้อนสีดำลอยออกมาจากร่างไม่หยุด

เดิมทีชูลัวยังเป็นกังวล แต่เมื่อเห็นว่าเป็นเช่นนั้นก็ดีอกดีใจ ก่อนจะให้กำลังใจเจ้ามังกรน้อย “ดี! เยี่ยมไปเลย พนต่อไป เร็วเข้า!”

ถูกต้อง สายฟ้าเมื่อครู่นี้มาจากเจ้ามังกรเทพน้อย ซึ่งทำหน้าที่ลงโทษ

เจ้าคนตัวเตี้ยแทนสวรรค์

อันที่จริงเจ้ามังกรน้อยตั้งใจจะพ่นไฟออกมาเมื่อได้ยินคำสั่งของชูลั่ว แต่เพราะควบคุมตัวเองไม่ได้ทำให้พ่นสายฟ้าออกมาแทน ช่วยไม่ได้นี่ มันยังเป็นเพียงมังกรทารกเท่านั้น หากใช้ธาตุผิดย่อมเป็นเรื่องธรรมดา ขนาดมนุษย์ที่เป็นทารกยังจี่รดอิราดได้เลย ตอนแรกมันก็รู้สึกผิด แต่คิดไม่ถึงว่าจะทำให้เจ้าคนตัวเตี้ยไหม้อย่างเหนือความคาดหมาย ครานี้ย่อมถือว่าได้กำไรอย่างยิ่ง

ครั้นเห็นคนช้วนน้ำลายพุ่มปาก ตัวลั่นเทิ้ม เจ้ามังกรน้อยก็ดีใจยิ่งนัก พ่นธาตุต่างๆ ออกจากปากไม่หยุด ทั้งธาตุน้ำ ธาตุไฟ รวมถึงธาตุสายฟ้า ได้ยินเพียงเสียงดังเบรียะประ๊ะ ทั้งยังมีสะเก็ดไฟกระเด็นไปทั่วอย่างต่อเนื่อง

ยามนี้ชายร่างเตี้ยเหมือนคนชักกระตุก ร่างลั่นเทาไม่หยุด น้ำลายไหลออกมาจากปากอย่างควบคุมไม่ได้ เส้นผมบนศีรษะชี้ตั้งเป็นเส้นๆ ร่างดำเกรียมจนไม่เหลือลักษณะเดิม

วันนี้นับว่าชายร่างเตี้ยโชคร้ายสุดๆ เขาไม่ไปไล่ล่าผู้อื่นแต่กลับมาล่องเกินชูลั่ว ล่องเกินชูลั่วยังพอทน ดันบังเอิญมาเจอเจ้ามังกรน้อยเข้าอีก โชคชะตากำหนดไว้แล้วว่าเขาต้องเจอโคกนาฏกรรมเช่นนี้

สุดท้ายชายผู้นี้ก็ไหม้เกรียมไปทั้งร่าง เหมือนถ่านก้อนหนึ่งที่อยู่บนพื้น จากนั้นก็กลายเป็นผุยผง

ในที่สุดเขาก็ตาย ก้อนหินใหญ่ในใจของชูลั่วถูกยกออกไปเสียที

โชคที่ดีได้เจ้ามังกรน้อยช่วยเหลือ หากมีนางเพียงคนเดียว เกรงว่าชายร่างเตี้ยคงจะหนีรอดไปได้แน่ ชูลั่วคิดอย่างหวาดหวั่น นางต้องรีบฝึกฝนวรยุทธ์ หาไม่อีกหน่อยต้องลำบากแน่

ชูลั่วค้นหาหินผลึกสีแดงจากตัวของชายร่างเตี้ย จากนั้นก็มอบให้เจ้ามังกรน้อยกินเป็นของว่าง วันนี้นั้นแสดงฝีมือได้ไม่เลว สมควรให้รางวัล

ชูลั่วเก็บกวาดและกลบร่องรอยที่ตัวเองทิ้งไว้ ก่อนจะอุ้มเจ้ามังกรน้อยมุ่งหน้ากลับจวนสกุลชูโดยไว นางออกมานานเกินไปแล้ว ไม่รู้ว่าตอนนี้ที่จวนเป็นอย่างไรบ้าง

ซูลัวจำได้ว่าตอนที่ออกมา เลือดดาวทมิฬของซูลัวคลุ้มคลั่งและอาละวาด

อยู่ในจวนสกุลซูลัว ทำลายเรือนไปนับไม่ถ้วนจนจวนสกุลซูลัวโกลาหลอลหม่านไปหมด ไม่รู้ป่านนี้ควบคุมสถานการณ์ได้หรือยัง หากละครฉากนี้ยังดำเนินอยู่ก็สนุกละ นางยินดีที่จะมีส่วนร่วมด้วย ซูลัวเดินฮัมเพลงไปยังจวนสกุลซูลัวอย่างรื่นรมย์

พอห่างจากประตูใหญ่ของจวนสกุลซูลัวในระยะประมาณหนึ่งร้อยเมตร จู่ๆ ซูลัวก็สังหรณ์ใจไม่ดี นางชะลอฝีเท้าลง ด้วยสัญชาตญาณการเป็นนักล่าในยุคก่อนทำให้นางพบว่าตนเองกำลังถูกสะกดรอยตาม อีกฝ่ายสะกดรอยตามนางมาตั้งแต่เมื่อใด นางหารู้ตัวไม่ แต่มันใจมากกว่าวายุทธ์และพลังของคนที่สะกดรอยตามมาจะต้องเหนือชั้นกว่านางแน่ โชคดีที่ยังไม่ได้ย่างเท้าเข้าไปในจวน หากไม่ฐานะคุณหนูสีสกุลซูลัวของนางต้องถูกเปิดเผยเป็นแน่

ซูลัวกระชับอ้อมแขนที่อ้อมเจ้ามังกรน้อยพลางมองสิ่งโตหินท่าทางสง่าตรงหน้าประตูจวนสกุลซูลัว นางไม่หยุดฝีเท้าแต่กลับเดินตรงไปข้างหน้าชนิดไม่เหลียวหลัง รวากับจวนสกุลซูลัวไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกับตน

ฐานะคุณหนูสีสกุลซูลัวจะเปิดเผยไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลานี้ อีกทั้งซูลัวอยากรู้เหลือเกินว่าคนที่สะกดรอยตามนางมาเป็นใคร จะเป็นพวกเดียวกับสองคนก่อนหน้านี้หรือไม่

ซูลัวเดินต่อไปอย่างไม่รีบร้อน คนข้างหลังก็ตามมาอย่างทิ้งระยะห่างเอาไว้ เหมือนไม่ได้มีเจตนาจะเข้ามาทำร้าย

ซูลัวพยายามสลัดอีกฝ่ายให้หลุดมาตลอดทาง โดยใช้ทักษะการย่อรอยที่เชี่ยวชาญที่สุดในยุคก่อน แต่น่าเสียดายที่วายุทธ์ทางซันกันเกินไบนางจึงไม่อาจจับเสาะของอีกฝ่ายได้

ยามนี้จะทำอะไรดี นางจับทิศทางของอีกฝ่ายไม่ได้ แคมยังสลัดทิ้งไม่สำเร็จ...ดวงตาที่หลุบลงต่ำฉายประกายเย็นเยียบ

เบื้องหน้าจะเป็นเขตชุมชนของถนนตะวันออกแล้ว ผู้คนล้นจระไปมาบนถนนสายนี้มากมาย เสียงเรขายสินค้าน่าดึงดูดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งคึกคักและ

จวบจนสายนี้มีโรงเตี๊ยมขนาดใหญ่ที่สุดตั้งอยู่ พอเห็นดั่งนั้นดวงตาของ
ซู่วักก็เผยประกายเจ้าเล่ห์ นางอุ้มเจ้ามังกรน้อยเดินเข้าไปอย่างใจเย็น ก่อนจะ
บอกเลี้ยวเออร์ว่าต้องการห้องพักห้องหนึ่ง

หลังจากเข้าไปในห้องพัก ซู่วักก็ปิดประตูห้อง นางโยนเจ้ามังกรน้อย
เข้าไปในมิดิแล้วก็คว้าชุดผู้ชายออกมาแทน จากนั้นก็จัดการเปลี่ยนชุดและ
แปลงโฉม ไม่นานเด็กสาวที่มีใบหน้าเหลืองก็เปลี่ยนเป็นเด็กหนุ่มหน้าตา
ธรรมดาในชุดเสื้อตัวยาวสีฟ้า ใบหน้าที่ดูธรรมดา นั้นไม่โดดเด่นหากยืนอยู่
ท่ามกลางกลุ่มคน ฉะนั้นคิดจะหาตัวนางย่อมเป็นเรื่องยาก

ซู่วักพอใจกับรูปโฉมใหม่มาก นางสำรวจตัวเองในกระจกอย่างละเอียด
อีกครั้ง ครั้นไม่พบความผิดปกติใดๆ นางจึงเริ่มลงมือ โดยไม่ได้ออกไปทาง
ประตู แต่ออกไปทางหน้าต่างแล้วไต่ตัวผ่านโถงตรงกลางไปยังห้องฝั่งตรงข้าม
ที่ห่างออกไปสองจั้ง¹

ห้องฝั่งตรงข้ามมีบัณฑิตผู้หนึ่งพักอยู่ ฝ่ายนั้นกำลังโคลงศีรษะท่องตำรา
และบทกลอน โดยหารู้ตัวไม่ว่าห้องของตนถูกบุกรุก ซู่วักปรับผีทำให้แผ่วเบา
และเดินอ้อมบัณฑิตผู้นั้นไปอย่างเงียบๆ จากนั้นก็เปิดประตูห้องอีกครั้งอย่าง
แผ่วเบาแล้วก้าวออกไปด้านนอก

ขั้นตอนทั้งหมดนี้เป็นไปอย่างธรรมชาติเหมือนเดินอยู่ในสวนดอกไม้
หลังเรือนตัวเอง

ผู้ฝึกยุทธ์ที่เฝ้าอยู่หน้าประตูห้องของซู่วักหารู้ไม่ว่านางจากไปแล้ว เขา
ยังคงยืนกอดกระบี่ ปักหลักเฝ้าอยู่หน้าห้อง

ผ่านไปหนึ่งเค่อ² หลิวเฉิงเฟิงก็เดินทางมาถึงห้องพักภายในโรงเตี๊ยม
พร้อมด้วยคนกลุ่มหนึ่ง ก่อนจะใช้เท้าถีบประตูให้เปิดออก ทว่า...ด้านในกลับ
ไม่มีใครอยู่เสียแล้ว

¹ จั้ง (丈) เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

² เค่อ (刻) เป็นการนับช่วงเวลาอย่างหนึ่งของจีน โดยที่ 1 เค่อเท่ากับประมาณ 15 นาที

หลิวเจิงเฟิงโมโหจนแทบเต้น เขาพาดฝ่ามือไปยังคนที่สะกดรอยตาม ชูลั่วว่า “เจ้าโง่! ไหนว่าสะกดรอยตามสำเร็จแล้วมิใช่หรือ ไหนล่ะคน คนอยู่ที่ไหน!” นังเด็กเมื่อวานขึ้นนั้นมึนผลึกสีฟ้าอยู่ในมือ ข้าววันนี้เขายังถูกหลอก ครึ่งแล้วครึ่งเล่า หินแค้นครั้งนี้ถึงอย่างไรก็ต้องชำระ จะปล่อยให้หางหนีไป เช่นนี้ไม่ได้เป็นอันขาด!

คนที่สะกดรอยตามชูลั่วก่อนหน้านี้คือหลิวซาน ซึ่งเป็นองครักษ์ระดับสูงของสกุลหลิว เขามองห้องอันว่างเปล่าอย่างเหลือเชื่อพลางเอ่ยออกมาอย่างงุนงง “คุณชายรอง ก่อนหน้านั้นนั่งตัวดีเข้าไปในห้องแล้วจริงๆ ขอรับ เพียงแต่บ่าวคิดไม่ถึงว่านังเด็กนั้นจะเจ้าเล่ห์ถึงเพียงนี้ นางถึงกับหนีไปได้!” แล้วนางหนีไปตั้งแต่เมื่อใดกัน...

“หนี? หึๆ นางคิดว่านางจะหนีพ้นหรือ” หลิวเจิงเฟิงคลี้มแฝงความอาฆาตแล้วโบกมือวูบหนึ่ง สุนัขจิ้งจอกขนปุกปุยพล้นปรากฏขึ้นในมือของบ่าวอีกคน

หลิวเจิงเฟิงหยิบเส้นผมบางยาวเส้นหนึ่งมาให้มันดม จากนั้นก็ป้อนโอสเถิดหนึ่งให้ ก่อนจะตบหัวมันเบาๆ “เด็กดี รีบไปหาตัวคนผู้นี้มาให้ข้าโดยไว! หากพบเมื่อไรจะตรกรางวัลให้เจ้าอย่างงาม”

เขาควยโอกาสตอนชูลั่วไม่ระวัง ดึงผมเส้นนั้นมาจากศีรษะของนาง เนื่องจากไม่ได้ถอนออกมาทั้งโคน ชูลั่วจึงไม่รู้ตัว อันที่จริงเขาไม่คิดจะปล่อยชูลั่วไปตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

สุนัขจิ้งจอกตัวนี้แม้มีทองพันซังก็หาซื้อไม่ได้ ความร้ายกาจที่สุดของมันคือประสาทการดมกลิ่นอันเฉียบไว เมื่อสุนัขจิ้งจอกสวรรค์กินโอสเถิดกระตุ้นการดมกลิ่นเข้าไป ประสาทการดมกลิ่นจะไวขึ้นอีกสิบเท่า และเพื่อจับตัวชูลั่ว หลิวเจิงเฟิงถึงขั้นป้อนโอสเถิดที่หายากให้สุนัขจิ้งจอกสวรรค์ เห็นได้ชัดว่าเขาตั้งใจแน่วแน่เพียงใดที่จะตามล่าชูลั่ว

พอสุนัขจิ้งจอกกลิ่นโอสเถิดลงปากร เล็กของมันก็วิ่งพล่านไปทั่วห้อง เหมือนจะเสาะหาบางสิ่งไม่หยุด ก่อนที่มันจะพุ่งกระโจนไปยังหน้าต่างห้อง

ฝั่งตรงข้าม มันพบเบาะแสของซูลัวจริงๆ

“ตาม!” หลิวเฉิงเฟิงกระตุกยืมอันตรายที่มุมปาก ชายหนุ่มโบกมืออีกครั้ง ทุกคนก็ตามไล่ล่าออกไปในทันที

ซูลัวที่สลดการสะกดรอยตามได้สำเร็จไม่รีบร้อนที่จะกลับจวนสกุลซูลู

นางเดินเล่นพลางชมทิวทัศน์ของเขตชุมชนแห่งนี้อย่างใจเย็น แต่จู่ๆ ก็รู้สึกถึงอันตรายที่ใกล้เข้ามา... ใกล้เข้ามาทุกที

นางหันกลับไปมอง ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าไม่ได้การแล้ว! นางเห็นหลิวเฉิงเฟิงนำคนกลุ่มหนึ่งพุ่งเข้ามาหาทางอย่างดุเดือด แต่สิ่งที่น่าหน้าเขามากกลับเป็นสุนัขจิ้งจอกตัวเล็กตัวหนึ่ง

เดิมทีซูลัวเบาใจลงมาก เพราะตอนนี้นางแต่งตัวไม่เหมือนก่อนหน้านี้แล้ว ต่อให้ยืนอยู่ตรงหน้าหลิวเฉิงเฟิงก็ไม่แน่ว่าเขาจะจำนางได้ ทว่าดวงตาของสุนัขจิ้งจอกตัวนั้นเอาแต่จ้องนางเขม็งขณะทะยานมาหาทาง ทำทางแบบนี้... เห็นชัดว่ามันจำนางได้ เป้าหมายก็คือนาง! ซูลัวใจเต้นแรง แม้จะไม่รู้เหตุผล แต่สุนัขจิ้งจอกตัวนั้นจำนางได้จริงๆ

หากมีเพียงหลิวเฉิงเฟิงคนเดียวยังพอสู้ไหว แต่เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายเตรียมการมาก่อน ข้างกายเขามียอดฝีมือนับไม่ถ้วน นางคนเดียวจะเอาชนะได้อย่างไร อีกอย่าง ในสถานการณ์เช่นนี้ ไม่ว่าจะใช้อุบายอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ มัวคิดมากในช่วงหน้าลี้วหน้าขวานแบบนี้ก็ไม่ช่วยอะไร หนทางเดียวคือหนี คราวนี้หนีให้ได้ก่อนแล้วค่อยว่ากัน

ซูลัวของใจเป็นอย่างยิ่ง นางคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจว่านางเปลี่ยนชุดและแปลงโฉมแล้ว แต่กลับยังถูกหลิวเฉิงเฟิงสะกดรอยตามได้อีก แสดงว่าการสะกดรอยตามสองครั้งก่อนหน้านี้ย่อมเป็นฝีมือของหลิวเฉิงเฟิงเช่นกัน ซูลัวแอบกำหมัดแน่น คนผู้นี้ตามรังควานนางไม่เลิก ไว้มีโอกาสเมื่อไรนางต้องกำจัดเขาแน่ หากไม่เขาคงสร้างความยุ่งวุ่นวายให้นางไม่จบสิ้น

ซูลัวขยิบตาไปข้างหน้าประดุจไผ่บิน ร่างพุ่งไปดุจสายฟ้า หลิวเฉิงเฟิง

นายอดฝีมือไล่ล่าตามมาอย่างไม่ลดละ ยิ่งไล่ตามระยะห่างระหว่างสองฝ่ายก็ยิ่งใกล้เข้ามาทุกที...

ถนนตะวันออกที่เดิมทีคึกคักและจอแจพล้นโกลาหลอลหม่าน ทั้งคนและม้าแตกฮือ แต่ละคนต่างกลัวว่าจะถูกดึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับตัว

ซูลัวร้อใจ แยกแล้ว หากไม่ทำอะไรสักอย่าง ไม่ช้าก็เร็วนางต้องถูกไล่ทันแน่! หากหลิวเจิงเฟิงต้องการเพียงหินพลีก็ฟ้าก็แล้วไป แต่เขาใช้กำลังคนมากมายเช่นนี้ก็แสดงชัดว่าต้องการตัวแกะอ้วนอย่างนาง หากครั้งนี้ถูกเขาจับตัวไป เกรงว่านับจากนี้ไปชีวิตของนางคงลำบาก

ดวงตาของซูลัวร้อทอประกายเย็นเยียบ ทันใดนั้น หางไปไม่ไกลนางก็เห็นรถม้าคันหนึ่งทะยานเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ม้าเกล็ดมังกร! ซูลัวร้อใจเพราะตระหนักได้ว่าม้าเกล็ดมังกรเป็นตัวแทนของใคร ยามนี้นางอยากจะร้องขอความช่วยเหลือจากหนานกงหลิววั้นดั่งๆ แต่ไม่ได้ หากทำแบบนั้นจะเสียหน้าเกินไป

ดวงตาของซูลัวร้อเป็นประกาย ตัดสินใจว่าตราบดีที่ยังไม่ได้พยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่ขอความช่วยเหลือจากเขาเด็ดขาด ตัดคำนี้นับบุญคุณผู้อื่นไม่เป็นไร หากติดหนี้บุญคุณหนานกงหลิววั้น ถึงเวลาเขาให้นางชดใช้ด้วยร่างกายจะทำเช่นใดเล่า พรึบตาเดียวซูลัวร้อก็ตัดสินใจได้

นางยืนหลบอยู่ตรงกำแพง รอให้ม้าเกล็ดมังกรวิ่งทะยานผ่านไป แล้วค่อยพลิกตัวไปเกาะอยู่ใต้รถม้า มือทั้งสองทาบไม้กระดานที่ทำจากไม้จ๊อถาน³ อย่างแผ่วเบา ทั้งร่างขนานไปกับท้องรถ

หลิวเจิงเฟิงที่ไล่ตามมาคิดไม่ถึงว่าเพียงชั่วพริบตาเรื่องราวของซูลัวร้อจะหายไป สีน้าของเขาย่ำแย้ ทว่ามีบ่าวตาไวคนหนึ่งกระซิบบอก “คุณชายรอนเมื่อครู่บ่าวเห็นเด็กหนุ่มผู้นั้นหลบเข้าไปในรถม้าขอรับ”

³ จ๊อถาน (紫檀) เป็นไม้ยืนต้น สูงประมาณ 15-25 เมตร เนื้อไม้แข็งและมีความหนาแน่น ใจกลางเป็นสีแดง มักใช้สร้างบ้านหรือเครื่องเรือน

“ยังไม่รีบสักตรม้านั้นไว้อีก อยากตายหรืออย่างไร!” หลิวเฉิงเฟิง หวดเสื่อออกไปด้วยความไม่ไหว

“แต่นั้นมัน...”

บ่าวผู้นั้นยังพูดไม่ทันจบก็ถูกหลิวเฉิงเฟิงตบหน้า “ไม่ว่าจะเป็นธมฺมาของใครก็ต้องสัดไว้ให้ได้ เข้าใจหรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นธมฺมาของใครก็ตาม” หลิวเฉิงเฟิงกัดฟันเอ่ยประโยคสุดท้ายออกมา

หินพลีสีฟ้าก้อนนั้นมีค่ากับจวนสกุลหลิวของพวกเขายิ่งนัก เมื่อครู่ท่านบ่าวสาวมาว่าต้องนำหินพลีสีฟ้ากลับไปให้ได้ ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ตาม หลิวเฉิงเฟิงที่มีปฐุของตนถือทางอยู่จึงมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม

บ่าวที่ถูกหลิวเฉิงเฟิงตบหน้าจึงไม่กล้าขัดขึ้น ได้แต่ออกไปสัดม้าม่าเกล็ดมั่งกร

“หยุด! หยุดธมฺมาเดี๋ยวนี!” บ่าวจวนสกุลหลิวใช้สองมือเท้าเอวอย่างไม่กลัวตายขณะยืนขวางกลางถนน พยายามจะหยุดยั้งม้าม่าเกล็ดมั่งกร

แต่การสัดม้าม่าเกล็ดมั่งกร่ายอย่างนั้นเสียเมื่อไร ครันมีคณขวางอยู่ตรงหน้าอย่างไม่รู้กาลเทศะ ม้าม่าเกล็ดมั่งกรที่มีรูปปลัษณ์สร้างมาก็ถือสองเท้าหน้าใส่สิ่งที่ขวางอยู่โดยไม่ลังเล

“อ้ากกก...” ร่างของบ่าวผู้นั้นถูกเตะลอยขึ้นไปเป็นแนวโค้งอยู่กลางอากาศ ก่อนจะร่วงลงบนพื้นดังโครม ตอนที่ร่วงลงมา ร่างก็แหลกเหลวจนไม่เหลือสภาพเดิม

“ฮู้ว...”

จิ้งหะนั้นเอง ผู้คนบนถนนที่เดิมทีอะอะวุ่นวายพลันเงียบกริบ ต่างก็สุดลมหายใจอย่างตื่นตระหนก พลังจ้องม้าม่าเกล็ดมั่งกรที่เกิดทั่วร่างส่องประกายระยิบระยับยามต้องแสงแดด

หลิวเฉิงเฟิงเองก็ตะลึงงันกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน แต่เพียงพริบตาเขาก็ได้สติ รวบรวมกำลังหมายจะตวาดด่า ทว่ากลับเห็นใบหน้านิ่งเฉยเย็นชาบนที่นั่นคนขับ ทั้งยังกวาดตามองมาทางเขา “ใครกล้าขวางม้าม่าเกล็ดมั่งกร

ตาย!”

ซูลัวที่อยู่ข้างใต้รถมากลอกตามองทันที

หลังฟังเรื่องเหมือนแมวยามอยู่ต่อหน้าหนานกงหลิววิน คิดไม่ถึงว่าอยู่ต่อหน้าคนอื่นจะนำเกรงขามเช่นนี้

ม้า...ม้าเกล็ดมังกร? หลิวเจิงเฟิงตื่นตระหนก เขาเพิ่งตระหนักได้ว่าม้าที่ยืนส่งอยู่ตรงหน้าหาใช่ม้าอื่น แต่เป็นม้าเกล็ดมังกรขององค์ชายจิ้น ในแผ่นดินมีม้าเกล็ดมังกรนี้เพียงตัวเดียว เป็นหนึ่งไม่มีสอง ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์แทนฐานะอันสูงส่งขององค์ชายจิ้น

ลมหายใจของหลิวเจิงเฟิงถูกเก็บกักไว้ในลำคอ จะออกก็ไม่ออก จะเข้าก็ไม่เข้า ได้แต่กลืนหายใจจนหน้าแดงหูแดง เมื่อครู่นี้เขาช่างโง่งมหนักถึงขั้นสั่งให้คนไปขวาม้าเกล็ดมังกรขององค์ชายจิ้น

หลิวเจิงเฟิงได้สติอย่างรวดเร็ว เขามั่นหน้ายิ้มประจบพลางเดินเข้าไปหาอย่างกระตือรือร้น “คิด...คิดไม่ถึงว่าองค์ชายจิ้นจะอยู่ที่นี้ด้วย กระหม่อมกระทำการบ่มบ่าม หวังว่าองค์ชายจิ้นจะไม่ถือสา อย่าได้ถือสากระหม่อมเลยพะยะค่ะ” หลิวเจิงเฟิงกล่าวด้วยท่าทีนอบน้อมอย่างยิ่ง

ในรถม้ามีเพียงความเงียบ ปราศจากเสียงอื่นใด แต่กลับเปี่ยมด้วยพลังกดดันอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งเป็นเช่นนี้หัวใจของหลิวเจิงเฟิงก็ยิ่งสั่นสะท้าน เขาขอร้องอย่างไม่เหลือศักดิ์ศรี เหยื่อเย็นผุดขึ้นมาบนหน้าผากไม่หยุด ร่างกายสั่นเทาอย่างควบคุมไม่ได้

เหมือนเวลาผ่านไปแสนนาน เสียงทุ้มหนักจึงดังออกมาจากในรถม้า “พวกเจ้าอยู่กับเรื่องอันใดอยู่” น้ำเสียงที่เอื่อยนั้นนุ่มนวลและเรียบเรื่อย ไม่ซ้ำหรือเร็วจนเกินไป

ทุกคนได้แต่จินตนาการไปต่างๆ นานาว่าเจ้าของน้ำเสียงร้ายกาจและเกียจคร้านเช่นนี้จะมีใบหน้าหล่อเหลาชวนให้ลุ่มหลงเพียงใด น่าเสียดายที่แต่ไหนแต่ไรองค์ชายจิ้นปรากฏตัวน้อยครั้ง ผู้ที่เคยเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเขามีน้อยยิ่งนัก

เวลานี้ทุกคนต่างเพ่งสมาธิและกลั่นหายใจ ด้วยเกรงว่าหากพ่นลมหายใจที่สกปรกออกมา จะทำให้องค์ชายจิ้นผู้สูงส่งเป็นหนึ่งไม่มีสองต้องแปดเปื้อน ผู้คนโดยรอบค้อมกายและย่อเข่าลงโดยไม่รู้ตัว ยามอยู่ต่อหน้าองค์ชายจิ้น ใครจะกล้าเชิดหน้าหรือยึดคอกอย่างโอหังกันเล่า องค์ชายจิ้นเปรียบดังราชันผู้อยู่เหนือคนทั่วหัวล้า แม้จะนั่งอยู่ในรถม้าแต่กลิ่นอายความเพด็จการก็ทำให้ทุกคนมิกล้าละเลย

หลิวเฉิงเฟิงใช้เรียวแรงทั้งหมดสะกดความหวาดหวั่น ก่อนจะตอบเสียงค่อย “ทูลองค์ชาย สกุลหลิวของพวกเราถูกโจรปล้น สมบัติล้ำค่าชิ้นหนึ่งหายไป กระหม่อมจึงรับคำสั่งจากประมุขของจวนให้มาตามจับโจร ไม่คิดว่าจะสร้างความตกใจให้องค์ชายพะยะค่ะ”

“โจร?” องค์ชายจิ้นซึ่งนั่งอยู่ในรถม้ากระตุกยิ้มที่มุมปากอย่างครุ่นคิด น้ำเสียงฟังดูเกียจคร้านไม่จริงจัง

“พะยะค่ะ” หลิวเฉิงเฟิงแต่งเรื่องต่อ “โจรผู้นี้ลักขโมยหินพลีสีฟ้าซึ่งเป็นสมบัติประจำตระกูลของจวนสกุลหลิวไป กระหม่อมจึงต้องจับตัวมันให้ได้ ขอองค์ชายจิ้นโปรดให้ทางด้วยพะยะค่ะ”

“จวนสกุลหลิวใหญ่โตปานนั้น แต่กลับปล่อยให้โจรคนหนึ่งลักขโมยสมบัติของตระกูลไปได้ หึๆ กำลังของจวนสกุลหลิวอ่อนแอถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อใด” องค์ชายจิ้นเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ ทว่าวาจาของเขาประหนึ่งฝ่ามือที่ตบลงบนใบหน้าของหลิวเฉิงเฟิงอย่างแรง

หลิวเฉิงเฟิงหน้าแดงก่ำ อี้อักพุดไม่ออก และกระอักกระอ่วนใจยิ่งนัก “กลับไป” องค์ชายจิ้นออกคำสั่งเสียงเรียบด้วยท่าทางเย็นชาโอหัง ขณะเดียวกันก็ดูดันหน้าเกรงขาม

ม้าเกล็ดมังกรเปล่งเสียงคำราม สองขาก้าวไปข้างหน้าท่าทางจะพุ่งทะยานออกไป ทันใดนั้นเองสุนัขจิ้งจอกตัวเล็กจ้อยก็กระโจนขึ้นไปบนรถม้าอย่างไม่คิดชีวิต รวากับบนนั้นมีสิ่งที่ดึงดูดมันเอาไว้

“คุณชายรอง ค้นดูโดยรอบแล้ว ไม่พบร่องรอยของคนผู้นั้นเลยขอรับ”

ปาวจวนสกุลหลิวคนหนึ่งกลับมารายงานเสียงแผ่ว

หลิวเฉิงเฟิงมองสุนัขจิ้งจอกที่กระโจนไปข้างหน้าไม่ยอมหยุดด้วยดวงตาที่ทอประกายซับซ้อน เดาได้ไม่ยากเลย รอบด้านหาไม่พบเป็นเพราะคนผู้นั้นซ่อนตัวอยู่ในรถม้าขององค์ชายจิ้น แต่...ด้วยความเคารพยำเกรงที่มีต่อองค์ชาย หลิวเฉิงเฟิงพลันชะงัก แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าวรยุทธ์ของท่านปู่กำลังจะบรรลุขั้นเจ็ด ถึงเวลานั้นความสามารถย่อมไม่ด้อยกว่าองค์ชายจิ้น เขาไม่จำเป็นต้องหวาดเกรงองค์ชายจิ้นถึงเพียงนี้อีก จะอย่างไรเสียก็ต้องนำหินผลึกสีฟ้าก้อนนั้นกลับมาให้ได้

หลิวเฉิงเฟิงตัดสินใจได้ทันที เขาก้าวออกไปขวางหน้าม้าเกล็ดมังกรพลางเอ่ยเสียงดัง “องค์ชายจิ้น ไม่แน่ว่าผู้นั้นอาจซ่อนตัวอยู่ในรถม้า เพื่อความปลอดภัย โปรดลงจากรถและให้ข้าตรวจดูหน่อยเถอะพะยะค่ะ ป้องกันไม่ให้โจรผู้นั้นทำร้ายองค์ชายเอาได้”

ข้างกายหลิวเฉิงเฟิงคือผู้ฝึกยุทธ์กลุ่มใหญ่ พวกเขาเฝ้าปกป้องอยู่ข้างหน้า ล้อมม้าเกล็ดมังกรไว้ตรงกลาง แม่น้ำเสียงจะฟังดูเกรงอกเกรงใจอยู่ในที แต่เจ้าตัวกลับวางท่าบังคับให้องค์ชายจิ้นลงมาจากรถม้า

องค์ชายจิ้นที่นั่งอยู่ในรถม้าหัวเราะเบาๆ ด้วยเสียงทุ้มหนัก “เจ้าเด็กสกุลหลิว นี่เจ้ากำลังข่มขู่ข้าหรือ”

ในใจของหลิวเฉิงเฟิงลนลานแต่ก็ยังคงบั่นหน้าสุ่มขณะตอบ “มิกล้าๆ กระหม่อมแค่อยากเชิญองค์ชายจิ้นลงจากรถม้ามาพักผ่อนเท่านั้นพะยะค่ะ ให้กระหม่อมได้มีโอกาสถวายน้ำชาสักถ้วย องค์ชายคิดเห็นอย่างไรพะยะค่ะ”

องค์ชายจิ้นไม่ตอบอันใด ภายในรถม้าเงียบงัน

ผ่านไปครู่ใหญ่ เสียงพ่นลมหายใจดังออกมาจากรถม้า แค่เสียงเบาๆ ก็สร้างความตื่นตระหนกไปทั่ว ไม่มีใครกล้าปรักปรำพูด ทุกคนต่างก้มหน้าอย่างหวาดกลัว รวมทั้งหลิวเฉิงเฟิงด้วย

“เจ้ายังคงยืนกราน?” เสียงขององค์ชายจิ้นในสระจางดูจอบ่อน้ำแร่

“เชิญองค์ชายจิ้นลงจากรถม้าพะยะค่ะ” หลิวเฉิงเฟิงกำหมัดแน่น

บังคับสองขาไม่ให้ลื่น

ดูเหมือนหนานางหลิววินจะเห็นว่าเรื่องนี้น่าขันยิ่ง จึงหัวเราะเสียงดัง “ตี่มน้าชา? หึๆ หลิงเฟิง เชิญพวกเขาคิดมาเลียดของตำหนักจิ้นอ๋องสักหน่อย เป็นอย่างไร ดูว่ารสชาติจะถูกปากหรือไม่”

“พะยะค่ะ” หลิงเฟิงรับคำอย่างคล่องแคล่วฉับไว ยังไม่ทันสิ้นเสียง กระบี่ยาวก็ถูกชักออกจากฝัก

ซูลัวที่หลบอยู่ข้างใต้ธรรมาไม่รู้ว่หลิงเฟิงออกกระบวนท่าอย่างไร ได้ยินเพียงเสียงกระบี่ยาวแหวกอากาศดังไม่หยุด โลหิตสาดกระเซ็นไปทั่ว เสียงกรีดร้องโหยหวนดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง...แม้ทุกอย่างจะเกิดขึ้นในเวลาชั่วพริบตา แต่กลับรู้สึกเหมือนยาวนานอย่างยิ่ง กว่าซูลัวจะได้สติ สงครามก็ยุติแล้ว

ศิระชะ ใบหน้า และลำตัวของหลิวเฉิงเฟิงเต็มไปด้วยเลือด แววตาเลื่อนลอย ผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้าก็ขาดวิน ยามนี้ช่างดูเฉอะแฉะยิ่งนัก สภาพแทบดูไม่ได้ อีกทั้งเขายังเป็นคนของจวนสกุลหลิวเพียงคนเดียวที่ยืนอยู่ และเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่ชายหนุ่มที่ไม่ได้รับบาดเจ็บกลับมีสภาพสยดสยองยิ่งกว่าคนที่บาดเจ็บ หลิวเฉิงเฟิงยังคงยืนนิ่งอยู่กับที่ ดวงตาเบิกกว้างเหมือนคนเสียสติ ทำอย่างไรก็ไม่อาจเรียกสติกลับมาได้

เพียงครู่เดียว ยอดฝีมือที่เขาพามา ก็ถูกจัดการเรียบ จวบจนสงครามยุติ เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายลงมืออย่างไร...ไหนจึงเป็นเช่นนี้

ที่น่าสยดสยองที่สุดก็คือ ครั้งนี้คนที่ลงมือเป็นเพียงองครักษ์คนสนิทขององค์ชายจิ้น ว่ากันว่าความสามารถขององค์ชายจิ้นแข็งแกร่ง น่ากลัว และลึกล้ำยากจะคาดเดายิ่งกว่า

ว่ากันว่าสิ่งที่น่ากลัวที่สุดขององค์ชายจิ้นหาใช่วรยุทธ์...แต่เป็นนิสัย

ว่ากันว่าองค์ชายจิ้นมีนิสัยแปลกประหลาด อารมณ์แปรปรวน โหดเหี้ยมอำมหิต...ก่อนหน้ายังฉีกยิ้มอย่างอ่อนโยน พริบตาเดียวกลับชักกระบี่ยาวออกจากฝัก

ว่ากันว่าองค์ชายจิ้นมีแต่ขี้เกียจจนคร้านจะลงมือ...แต่ไม่มีเป้าหมายที่

ไม่กล้าลังการ

ว่ากันว่าในยุทธภพมีเรื่องเล่าลือเกี่ยวกับองค์ชายจิ้นนับไม่ถ้วน

ทั้งที่เขาตระหนักดีแต่ก็ยังจะฝ่าฝืน ช่างโง่เง่าลึนดี! ยามนี้หลิวเฉิงเฟิง

นึกเสียใจอย่างสุดแสน

หลิงเฟิงเซ็ดกระป๋ายในมือซ้ายๆ ปรายตามองหลิวเฉิงเฟิงเรียบๆ ขณะ
เอ่ยกับองค์ชายจิ้นที่นั่งอยู่ในรถม้า “ทูลองค์ชาย เหลือผู้รอดชีวิตอีกหนึ่งราย
พะยะค่ะ”

“อืม” องค์ชายจิ้นเอนกายอยู่บนเก้าอี้หยกอย่างเกียจคร้านพลางหมุน
แหวนปั่นจื่อ⁴ หยกขำเล่น ก่อนจะเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ “เก็บไว้ ให้ไปแจ้งข่าวที่
จวนสกุลหลิว”

สองนายบ่าวสนทนากันเหมือนไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วย ทำเอาหลิวเฉิงเฟิงแทบ
จะร้องคำรามออกมา เขาไม่ใช่หมาแมวที่ไหน แต่เป็นถึงคุณชายรองสกุลหลิว
ซึ่งเกิดจากสูญหินใหญ่ บัดนี้มีวรยุทธ์ขั้นสาม! ในสายตาขององค์ชายจิ้น เขา
ไม่แตกต่างจากคนทั่วไปเลยหรือ ในสายตาอีกฝ่าย เขาแย่งชิงเพียงนี้เสีย?

หลิวเฉิงเฟิงขมกลืนอารมณ์จนหน้าแดงกำพลาจ้องรถม้าเข้

แต่หลิงเฟิงกับม้าเกล็ดมังกรคร้านจะขยาดแลเขาด้วยซ้ำ จึงตรงดิ่งจาก
ไปทันที แล้วนับประสาอะไรกับองค์ชายจิ้นที่ไม่แม้แต่จะปรากฏตัวออกมา
ตั้งแต่ต้นจนจบ

บนถนนที่เต็มไปด้วยโลหิต บรรยากาศเสียบกริบ ผู้คนต่างหลบเลี้ยว
ไปไกล มีเพียงหลิวเฉิงเฟิงยืนเหม่อลอยอยู่ตามลำพัง

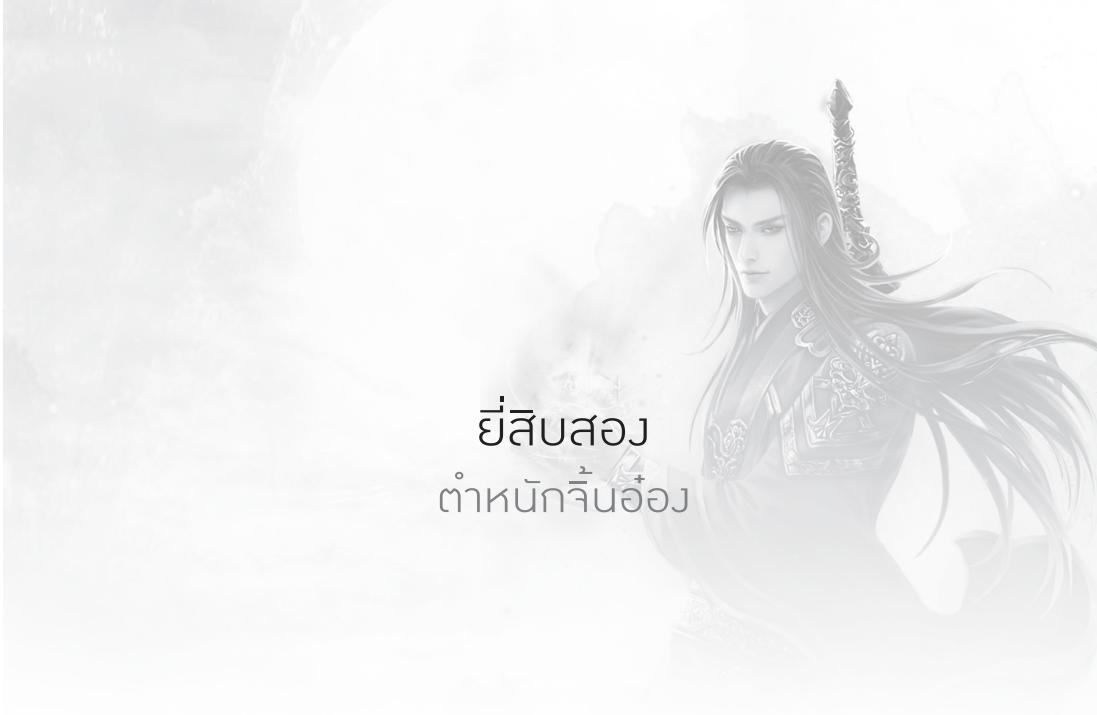
หลิวเฉิงเฟิงย้อนคิดถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาไม่เข้าใจ
เอาเสียเลย ก็แค่อยากเชิญองค์ชายจิ้นลงจากรถม้า ไฉนอีกฝ่ายต้องลงมือ
สังหารคนเยี่ยงนี้ด้วย เพราะอะไรกัน... ขุนพลสกุลหลิวต้องมาตายเปล่า

⁴ ปั่นจื่อ (扳指) เดิมเป็นอุปกรณ์เฉพาะที่ใช้สวมที่นิ้วโป้งข้างขวาเวลายิงธนู เพื่อป้องกันไม่ให้
นิ้วมือถูกสายธนูบาด ต่อมานิยมสวมเป็นเครื่องประดับที่แสดงถึงฐานะอันสูงส่ง

อย่างนี้หรือ และไหนจะยังห็นผลลึลืฟ้ากัอนนั้นอีก จะปล่อยให้ตกอยู่ในมือขององค์ชายจิ้นไม่ได้เด็ดขาด องค์ชายจิ้นเป็นผู้ฝึกยุทธ์ชั้นหกมิใช่หรือ ผู้อาวุโสในตระกูลเขาก็อยู่ชั้นหกเช่นกัน ไม่แน่ว่าจะไปหรือกว่าจะต้องพ่ายแพ้แก่องค์ชายจิ้น!

เมื่อคิดได้ดังนี้ หลิวเฉิงเฟิงก็ก้าวเท้าวิ่งกลับไปยังจวนสกุลหลิวทันที

ยี่สิบสอง ตำหนักจิ้นอ๋อง

ม้าเกล็ดมังกรวิ่งเหาะๆ ไปตามเส้นทางที่มุ่งหน้าสู่ตำหนักจิ้นอ๋อง
ซูว์ที่อยู่ที่ไต้หวันม้าพ่นลมหายใจออกมา ในที่สุดหลิวเจิงเฟิงผู้นำรังเกียจก็ถูก
ขับไล่ไปเสียที และนางก็หนีรอดมาจนได้ การหลบอยู่ที่ไต้หวันทำให้แผนการ
ระยะยาวไม่ สำหรับหนานกงหลิววัน...หากไม่ต้องพบเขาได้ ซูว์ย่อมไม่อยาก
พบหน้าเขาเลย

เดิมทีซูว์ตั้งใจจะทิ้งตัวลงบนพื้นเปียๆ รอให้ม้าเกล็ดมังกรผ่านไป
ถึงค่อยลุกขึ้นแล้วกลับจวนสกุลซู แต่ก็ต้องตกตะลึงพริ้งเพริดเมื่อพบว่าฝ่ามือ
ที่ทาบทออยู่กับไม้กระดานไต้หวันนั้นตั้งไม่ออก! ไต้ห้องรถเหมือนทากาวไว้ มัน
ดูดฝ่ามือนางไว้แน่นหนึบ ไม่ว่าจะออกแรงอย่างไรฝ่ามือก็ไม่ขยับเลยแม้แต่
นิด

ซูว์อดรู้สึกลอกสันขวัญเขาไม่ได้ เกิดอะไรขึ้น เมื่อครู่ตอนหลีกเฟิง
กับคนของจวนสกุลหลิวต่อสู้กัน นางยังขยับฝ่ามือได้อยู่เนี่ย ตอนนั้นทำไมขยับ
ไม่ได้แล้วละ ไม่เพียงแต่ฝ่ามือเท่านั้น แม้แต่ขาทั้งสองข้างก็เหมือนจะงอติด
กับไต้ห้องรถ ขยับเขยื้อนไม่ได้แม้แต่หน่อย เรื่องการหลบหนีนี้ไม่ต้องพูดถึง
ซูว์ดิ้นรนไม่หยุด บิดตัวพยายามจะให้หลุดแต่กลับไม่ได้ผล จนทำให้

นางเริ่มร่อนใจ

ตรงกันข้าม องค์ชายจีนที่นั่งอยู่ในรถม้ากลับพลิกม้วนตำราอย่างสบายอารมณ์ เหมือนนึกเรื่องสนุกบางอย่างขึ้นมาได้ ใบหน้าของเขาประดับด้วยคิ้วสีดำเข้ม ดวงตาใสกระจ่างดูจ๋อในฤดูใบไม้ร่วง มุมปากแย้มยิ้มเจิดจ้า นิ้วมือเรียวยาวที่เห็นข้อกระดูกชัดเจนเคาะลงบนโต๊ะครั่งแล้วครั่งเล่า ดวงตาคู่นั้นเผยรอยยิ้มเย็นชา

ซู่วังยังคงดิ้นรนมาตลอดทางแต่ก็ไร้ผล ม้าเกลิ้มังกรนำองค์ชายจีนและนางที่อยู่ข้างใต้รถม้ากลับไปยังตำหนักจิ้นอ่องพร้อมกัน พอถึงหน้าประตู องค์ชายจีนก็ก้าวลงจากรถม้าและเดินเข้าไปด้านในท่ามกลางการห้อมล้อมของบ่าวรับใช้

ตอนนั้นเองที่ซู่วังรู้สึกประหลาดใจเมื่อพบว่าตนเคลื่อนไหวได้อีกครั้ง หากไม่ไปยามนี้จะรอถึงเมื่อไร หากหนานกงหลิววันรู้เรื่องเข้า สถานการณ์ย่อมเปลี่ยนไป

ซู่วังที่ทั้งตัวลงจากใต้รถม้าแล้วกำลังจะออกวิ่ง จู่ๆ องค์ชายจีนก็หันกลับมา ดวงตาร้ายกาจราวกับจับจ้องมาที่ร่างซึ่งทำท่าทางลับๆ ล่อๆ นั้น

“เจ้า มาใหม่หรือ” เสียงขององค์ชายจีนก้องกังวาน ฟังดูน่าเกรงขาม พอเขาเอ่ยขึ้น ร่างของซู่วังก็แข็งชะงักทันที โฉนเขาจึงเห็นนางในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ได้ แต่หนานกงหลิววันคงจำนางไม่ได้กระมัง ซู่วังก้มหน้าไปแล้ว ยามนี้นางแปลงโฉมเป็นบุรุษ องค์ชายจีนจำนางไม่ได้ก็เป็นเรื่องปกติ

“องค์ชายถามเจ้าอยู่ เจ้าเป็นบ่าวที่ตำหนักรับเข้ามาใหม่หรือ” ครั้นเห็นซู่วังไม่ตอบคำถามสักที หลิงเฟิงจึงมองนางด้วยแววตาเย็นเยียบ ก่อนจะก้าวเข้าไปคว้าตัวนางมายืนอยู่ตรงหน้าองค์ชายจีน

หลิงเฟิงเคลื่อนไหวรวดเร็วปานสายลม ระดับวรยุทธ์ห่างชั้นกันไกล ซู่วังที่ไม่ทันจะต่อต้านด้วยซ้ำจึงเจ็บใจยิ่งนัก แม้ในใจจะฮึดฮัดเพียงใด แต่ก็ต้องแสดงความอ่อนน้อม ซู่วังตอบอย่างหวาดหวั่นและเจียมเนื้อเจียมตัว “ขอรับ บ่าวเพิ่งเข้ามาใหม่ ทำงานเล็กๆ น้อยๆ อยู่ในห้องเก็บฟืน เมื่อครู่เดิน

มาผิดทาง บ่าวจะรีบกลับไปเดี๋ยวนี้ขอรับ” พุดพลางคิดจะหนีไปอย่างรวดเร็ว
คิดไม่ถึงว่าดวงตาดำลึบขององค์ชายจิ้นจะทอดประกายสีเข้มจนยากจะ
คาดเดาความหมายขณะเอ่ยเสียงเรียบ “ท่าทางเจ้าคล่องแคล่วปราดเปรียว
ต่อไปนี่ก็คอยรับใช้ข้างกายข้าแล้วกัน”

“รับ...รับใช้ข้างกาย?” ชูลั่วตะลึงงัน หนานกงหลิววินผู้นี้เอ่ยบ๊าะอะไร
เขาจงใจใช่หรือไม่ เป็นเพราะเขามองออกจึงงงใจกลั่นเกล้านางเช่นนั้นหรือ
ไม่อย่างนั้นอยู่ดี ๆ จะรับบ่าวข้างกายเพิ่มด้วยเหตุใด

หลังฟังกวาดตามองชูลั่วอย่างไม่พอใจ “ยังจะชักช้าอยู่ได้ รับตามเข้าไ
ปรณินัตติสิ”

แต่เมื่อคิดอีกที นางปรับเปลี่ยนโฉมหน้าไปมาก หนานกงหลิววิน
น่าจะดูไม่ออกสิ แล้วตกลงเขาตูดอกหรือไม่ออกกันแน่ ชูลั่วคาใจเหลือเกิน

องค์ชายจิ้นถูกห้อมล้อมด้วยบ่าวหญิงกว่าสิบคน ขบวนของพวกเขา
เดินทางออกไปเรื่อยๆ ชูลั่วคิดไปเรื่อยเปื่อยพลางกุมหน้าผากอย่างก่ลัดกลุ้ม
แล้วเดินตามกลุ่มคนไปช้าๆ

หลังฟังกอดกระบี่แนบอก ดวงตาหริ่งเล็กน้อย พิจารณาบ่าวผู้นี้ด้วย
ท่าทางสงสัย องค์ชายทรงเลือกให้ปณินัตติข้างกาย วันหน้าเด็กหนุ่มคงก้าว
ไปได้ไกลเป็นแน่ แต่จู่ๆ หลังฟังกลับรู้สึกว้าวุ่นว่าแวตเจ้าเล่ห์วิบวับของบ่าวผู้
นี้ให้ความรู้สึกที่คุ้นเคยเหลือเกิน

ตลอดทางที่เดินผ่านชูลั่วรู้สึกว้าวุ่นว่าตำแหน่งจิ้นอ่องนั้นงดงามหรูหราถึงขั้น
สุด ทิวทัศน์เปลี่ยนไปทุกๆ สิบก้าว และตลอดระยะทุกห้าก้าวจะมีคนคอยเฝ้า
ระวัง ดูแลความปลอดภัยอย่างเข้มงวด

มองจากมุมของนาง องค์ชายจิ้นสวมชุดคลุมตัวใหญ่สีดำขลิบทองสม
ฐานะ ดูสูงส่งและเป็นที่เคารพเลื่อมใสของทุกคน ถึงตอนนี้เองที่ชูลั่วตระหนัก
ได้ว่าผู้ที่อยู่ตรงหน้านางคือองค์ชายจิ้น ผู้เป็นศูนย์รวมของคำสรรเสริญเยินยอ
นับไม่ถ้วน และยังเล่าลือกันว่าสูงส่งเลิศล้ำ ไม่ใช่หนานกงหลิววินที่เอาแต่
ทำหน้าทะล้น ใช้ชีวิตตามสบายและไม่จริงจังอย่างที่นางรู้จัก

จู่ๆ ชูลั้วก็รู้สึกผิดหวังอย่างไร้ที่มาที่ไป ความหมองหม่นจางๆ วูบขึ้นในใจ ก่อนจะหายไปโดยที่นางเองยังไม่ทันรู้สึก

ไม่นานกลุ่มขององค์ชายจิ้นก็เดินมาถึงตำหนักใหญ่ ตำหนักนี้ใช้หยกขาวมันแพะปูพื้น หยกเขียวจักรพรรดิ⁵ ทำเป็นม่าน ปะการังสีแดงที่สูงเท่าตัว คนตั่งประดับทั้งสองด้าน สูงส่งดงาม หรรษาผ่าเผย

พอนางงงหลิวอินก้าวเข้าไปในห้องบรรทม บ่าวหญิงก็รุกกันเข้ามา หมายถึงถอดเดิยให้ ทว่าเสียงทุ้มหนักหนาเกรงขามขององค์ชายจิ้นกลับดังขึ้น “ถอยไป!”

บ่าวหญิงทั้งหลายคุกเข่าลงทันที ก่อนจะจากไปอย่างนอบน้อมและรวดเร็วจนแทบตั้งตัวไม่ทัน

ชูลั้วแนบตัวชิดผนังพยายามทำให้ตัวเองรู้ตัวตนมากที่สุด ครั้นได้ยินคำสั่งของหนานกงหลิวอิน นางก็หมายจะก้าวตามออกไป

ทว่าดวงตาดำลึบที่ล้าลึกดูจดวงดาวของจิ้นอ่องกลับจ้องนางนิ่ง เอ่ยเสียงนุ่มนวลชวนให้ลุ่มหลงขณะก้มมือเรียก “มานี่”

ชูลั้วชะงักก็กอดูตรงนั้นพลางถลึงตาอย่างขุ่นเคือง ทว่ายามอยู่ได้ชายคาผู้อื่นจำต้องก้มศีรษะ⁶ ชูลั้วจึงหันกลับไปด้วยท่าทางแข็งทื่อ มือขวาชี้ตัวเอง ผินส่งยิ้มเสแสร้งบนใบหน้า “องค์ชายจิ้นทรงเรียกกระหม่อมหรือพะย่ะค่ะ”

หนานกงหลิวอินมีสีหน้าเย็นชา เรือนผมยาวดำลึบทั้งตัวสยายอยู่บนแผ่นหลังดูน่าตก เขาเอียงศีรษะเล็กน้อย ดวงตางามทอประกายวิบวับขณะจับจ้องชูลั้ว ริมฝีปากบางเผยอขึ้นนิดหน่อยยามเอ่ย “เจ้าชื่ออะไร”

ชื่ออะไร? ชูลั้วปวดหัว ตกลงหนานกงหลิวอินจำนางได้หรือไม่ ตกลงเขาจำนางได้อย่างนั้นหรือ

⁵ หยกเขียวจักรพรรดิ (帝王绿翡翠) เป็นหยกเขียวชนิดหนึ่งที่มีสีเขียวเข้มดงาม มีมูลค่าสูง เป็นตัวแทนของความสูงส่ง

⁶ ‘ยามอยู่ใต้ชายคาผู้อื่นจำต้องก้มศีรษะ’ เป็นสำนวนจีน หมายถึงคนที่อยู่ภายใต้การบังคับควบคุมของผู้อื่นย่อมต้องยอมอ่อนข้อให้

“ต้องให้ข้าถามซ้ำอีกครั้งหรือ” ดวงตาลีกล้ำขององค์ชายจิ้นมองมาที่นาง ริมฝีปากหยักขึ้นนิดๆ อย่างชั่วร้าย

ไม่...ไม่น่าจะจำนางได้ ชูลัวให้กำลังใจตัวเอง ปกติหนานกงหลิววั้นไม่ได้เป็นแบบนี้

เมื่อคิดได้เช่นนั้นจิตใจของชูลัวก็สงบลง นางกัมศิระะพลางหลุบตาลงต่ำ ใช้เวลาชบคิดอยู่นาน นางผู้ไม่มีพรสวรรค์ในการตั้งชื่อแม่แต่น้อยจึงตอบเสียงแผ่ว “กระหม่อม...ชูลัวน่ะพะยะค่ะ” ชูลัวไม่ได้สังเกตเลยว่า ดวงตาลีกล้ำของหนานกงหลิววั้นที่จ้องศิระะของนางอยู่นั้นนายรอยยิ้มขึ้นขึ้นนวบหนึ่ง

ผ่านไปครู่ หนานกงหลิววั้นจึงกระแอมขึ้นแล้วเอ่ย “แซ่ไม่ดี แต่ชื่อไม่เลว”

ชูลัวแอบค้อนควัก อะไรคือชื่อไม่เลว ก็แค่เพิ่มคำว่า ‘วั้น’ เข้าไปเท่านั้น ดูท่าทางหลงตัวเองของเขาลี

ไม่รอให้ชูลัวบ่นจบ องค์ชายจิ้นก็ขว้างระเบิดลูกต่อไปในฉับพลัน “เปลี่ยนเสื้อผ้าให้ข้า”

“หา!” ชูลัวอุทานด้วยความประหลาดใจ

เสียงที่เปล่งออกมาอย่างกะทันหันทำให้ริมฝีปากบางแดงดงามของผู้เป็นองค์ชายเค็งขึ้นอย่างขบขัน เขาโน้มกายพลางใช้นิ้วชี้ขาวเรียวเซยคายเกลี้ยงเกลาของชูลัวขึ้น ทว่าการกระทำง่ายๆ เช่นนี้ของเขากลับเต็มไปด้วยเสน่ห์อย่างบอกไม่ถูก

นี่...นี่เขากำลังยั่วนางเล่นใช่หรือไม่? ชูลัวกะพริบตาชั่วขณะหนึ่งที่ยังไม่ได้สติ

หนานกงหลิววั้นสบตานาง ดวงตาคุ้งามทอประกายระยับดุจดวงดามมูมปากยกขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์ แล้วคลี่ยิ้มที่ชวนให้ทุกคนลุ่มหลงได้ “เจ้า กัลว้า?”

ยามที่ชายหนุ่มเอ่ยประโยคนี้ ใบหน้าของนางก็สัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นร้อนของเขา ซึ่งลอยไปยังตึงหูอันไวต่อสัมผัสจนทำให้รู้สึกชาวบ แม้กระทั่งแขนขาที่เหมือนจะชาไปหมด สุดท้ายแม้แต่หัวใจก็ได้รับผลกระทบไปด้วย

ใบหน้าที่อยู่ตรงหน้านางช่างงามล้ำจนทั้งคนและเทพต่างก็ต้องอิจฉา
โพรงจมูกของนางเต็มไปด้วยกลิ่นอายบุรุษที่มาจากร่างของเขา รวากับแค่
สุดหายใจเข้าครั้งหนึ่ง ทั้งปอดและหัวใจก็เต็มไปด้วยกลิ่นอายของหนานกง
หลิววีน

วินาทีนั้นซูลัวเหมือนตกอยู่ในภวังค์อันน่าอัศจรรย์ ในหัวเต็มไปด้วย
ความคิดฟุ้งซ่าน ดวงหน้าเล็กแดงปลั่ง และเหมือนจะร้อนระอุมากที่สุด

ในมุมที่คนอื่นมองไม่เห็น มุมปากขององค์ชายจินปรากรอยยิ้มพึงใจ
ขึ้นรูปหนึ่ง

“เจ้ากลัวข้า?” เสียงของเขายังคงก้องกังวานและร้ายกาจอยู่ในที่ แต่ก็
ฟังดูอบอุ่นและแผ่วหายอกเย้า

“จะเป็นไปได้เช่นไร!” ซูลัวเผยหน้าขึ้นทันใด สีหน้าของนางเปี่ยมไปด้วย
ความเข้มแข็งและเด็ดเดี่ยว

องค์ชายจินผงกศีรษะอย่างเกียจคร้าน น้ำเสียงใสกระจ่าง ก่อนจะยัด
สองมือออกไป “ถอดเสื้อให้ข้า”

“ใครคนผู้นี้จึงต้องรับเช่นนี้” ซูลัวบ่นในใจไม่หยุด ขณะที่ปากได้แต่ตอบ
รับคำอย่างอ่อนแรง

นางก้มหน้าขยับเข้าไปใกล้เขาอย่างหมดอาลัยตายอยาก ดวงหน้าเล็ก
ย่นอยู่ขณะกระซกส่ายรัศมีราวทอลายสีดำจางๆ ที่กว้างสีนี้อย่างรุนแรง จากนั้น
ก็กระตุกออกมาในคราเดียว

หากว่าคนอื่นทำเช่นนี้คงถูกองค์ชายจินถีบจนกระอักเลือดตายไปแล้ว
แต่ครั้งนี้เขากลับมีความอดทนมากที่สุด ชายหนุ่มมองหญิงสาวที่สูงเพียง
ไหล่ลงไม่ลงมือกับเขาอย่างใจเย็น ใบหน้านั้นแผ่รอยยิ้มเอาไว้

หนานกงหลิววีนรูปร่างสูงมาก ซูลัวจึงจำต้องเขย่งปลายเท้า ระหว่างนี้
ปลายนิ้วของนางก็สัมผัสกับเรือนผมดำขลับ ลำคอ และผิวกายของเขอย่าง
เลี่ยงไม่ได้

ครันเหลือบตาขึ้นก็เห็นดวงตาเย็นชาเหมือนจะแผ่วแววยิ้ม ซูลัวจึงเริ่ม

คุณเจียว ตกลงคนผู้นี้จำนางได้หรือไม่ ชูลัวซ่องใจยิ่งนัก แต่ถึงอย่างไรก็มีอาจถามออกไปตรงๆ ได้ แบบนั้นมีเท่ากับนางเปิดเผยตัวเองหรือหากหรือ ด้วยความเฉลียวฉลาดของหนานกงหลิววีน วาจาที่เอ่ยอย่างไม่ระวังเพียงคำเดียวก็แหวกหญ้าให้งูตื่นได้แล้ว

จะว่าไปสิ่งทีนางไม่สมควรทำอย่างยิ่งก็คือ การเกาะอยู่ใต้ท้องธำของหนานกงหลิววีนเพื่อหนีการไล่ล่าของหลิวเจิงเฟิง นี่มันหนีเสือปะจระเข้ชัดๆ แฮ่ ชูลัวหนังก้า คิดด้วยความหดหู่และสิ้นหวัง ไม่ง่ายเลยกว่านางจะถอดเสื้อคลุมตัวนอกของเขามาได้

ชูลัวกำลังจะผ่อนลมหายใจออกมา คิดไม่ถึงว่าหนานกงหลิววีนจะขวมดคว่ำ

“ถอดต่อ”

นี่ก็เหลือแค่เสื้อคลุมตัวในสีขาวแล้ว ยังจะให้ถอดบ้าอะไรอีก! ชูลัวหงุดหงิด สองตาสองมองเขาอย่างขุ่นเคือง

หนานกงหลิววีนเอียงศีรษะเล็กน้อย ใบหน้าหล่อเหลาเป็นหนึ่งไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ขณะทอดสายตามองนางจากตำแหน่งที่สูงกว่า

“เจ้ากำลังต่อต้านข้าหรือ ชูวีน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทั้งมันคงและจริงจัง

ชูวีน...ช่างเป็นชื่อที่ฟังแล้วชวนให้รู้สึกกระอักกระอ่วนใจได้ถึงเพียงนี้ ชูลัวนึกเสียใจขึ้นมา

ทว่าสถานการณ์บีบบังคับทำให้ชูลัวต้องเดินเข้าไปด้วยสีหน้าผิใจเตรียมจะถอดเสื้อคลุมตัวในของเขามาก แต่กระดุมเม็ดแรกของเสื้อคลุมตัวในอยู่ตรงลูกกระเดือก ชูลัวมองลูกกระเดือกขององค์ชายจิ้นที่ขยับเล็กน้อย ภาพนั้นปลุกเร้าอารมณ์ทั้งยังชวนให้นางหน้าแดงและใจสั่น ก่อนจะพบว่ามือของตนก็สั่นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่

หากเป็นคนอื่น แน่หนอนว่าชูลัวย่อมไม่มีปฏิกิริยาเช่นนี้ แต่คนผู้นี้...หนานกงหลิววีน เขาพิเศษกว่าใคร นางกำหนดแนวก่อนจะคลายออก มือ

ชาวเนี่ยนค่อยๆ เคลื่อนไปยังลำคอของเขา

นางสูตหายใจเข้าลึกโดยไม่รู้ตัว แต่คิดไม่ถึงว่ามันจะแรงและเร็วเกินไป จนทำให้นางล้าลักออกมาอย่างกลืนไม่อยู่

“แฉะๆๆ” ซูลัวโออย่างรุนแรง นานที่เดียวกว่าจะหยุดได้ หากบ่าวรับใช้ทั่วไปชุ่มช้ำแบบนี้ คงจะถูกลากตัวออกไปเขียนจนตายแล้ว แต่ซูลัวหาใช่บ่าวรับใช้ทั่วไปไม่

ดวงตาที่แฝงความหมายลึกล้ำของหนานกงหลิววินจับจ้องนางอย่างไม่ละสายตา ซูลัวเผยหน้าขึ้นอย่างเก๋เขิน ทันใดนั้นก็สบกับดวงตาที่แฝงแววนิ่งสงบจับบ่อน้ำใสกระ้างของเขา โดยหารู้ไม่ว่าเบื้องลึกของดวงตาคู่นั้นหาได้สงบเช่นที่เห็น

“เจ้ากลัวข้า?” ความอยากรู้อยากเห็นพาดผ่านในดวงตาคมวูบหนึ่ง ก่อนที่ประกายวิบวับดุจดวงดาวจะปรากฏขึ้นในดวงตาที่จ้องซูลัวไม่กะพริบ

“เปล่า! มิใช่พะยะค่ะ” นางจะกลัวเขาได้อย่างไร คนอย่างซูลัวไม่เคยกลัวใคร ไม่ว่าชาตินี้หรือชาติที่แล้ว

“เช่นนั้น...ไยเจ้าจึงประหม่าเช่นนี้ คงมิใช่ว่า...ชอบข้าหรือกนะ” หนานกงหลิววินแส้ม้าทำท่าที่กลัดกลุ้ม ดวงตาจับจ้องนางนิ่ง น้ำเสียงอ่อนโยนแฝงแววเฉียบนาม แต่ช่างไพเราะยิ่งนัก

“แฉะๆๆ” ซูลัวล้าลักน้ำลาย “กระหม่อมเป็นผู้ชายพะยะค่ะ องค์ชายจิ้นเข้าใจหรือไม่ หรือว่าองค์ชายมีความนิยมชมชอบแบบหลงหยาง⁷?”

นับปล้นอุณภูมิรอบด้านก็ลดลงจนถึงจุดเยือกแข็ง สายตาฉุนเฉียว

⁷ ความนิยมชมชอบแบบหลงหยาง หมายถึงความรักแบบชายรักชาย ดำเนินมาจากเว่ยอ่องกับหลงหยางจวินซึ่งเป็นคู่รักกัน วันหนึ่งทั้งสองไปตกปลา หลงหยางจวินตกปลาได้สิบกว่าตัว แต่กลับร้องไห้ เว่ยอ่องถามว่าเพราะเหตุใด หลงหยางจวินตอบว่าเป็นเพราะตกปลาตัวแรกได้รู้สึกดีใจมาก ภายหลังปลาที่ตกได้ตัวใหญ่ขึ้นกว่าเดิม ปลาเล็กจึงถูกทิ้งไป เขาเกรงว่าวันหน้าหากเว่ยอ่องเจอคนงามมากกว่านี้จะทอดทิ้งเขา เขาจึงร้องไห้ เพื่อไม่ให้คนรักเสียใจ นับแต่นั้นมาเว่ยอ่องจึงมีคำสั่งห้ามทุกคนในแคว้นวิพากษ์วิจารณ์เรื่องคนงามอีก

ของหนานกงหลิววินตัวดำยังไปหน้าของนางอย่างดุดัน

ทันใดนั้นชูลั้วรู้สึกเหมือนถูกแทงด้วยกระบี่คมกริบที่หน้าอก แววดา
ของเขาน่ากลัวเหลือเกิน

บรรยากาศโดยรอบเงียบกริบ ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรต่อ

ยามนี้ชูลั้วนึกอยากจะตบปากตัวเองนัก ยามนี้นางไม่ได้อยู่ในเทือกเขา
อาทิตยอัสดง แต่อยู่ในตำหนักจิ้นอ่อง นางไม่ใช่ชูลั้ว แต่เป็นเพียงบ่าวชายนาม
ชูววิน โฉนจึงปากไวเช่นนี้...ชูลั้วนึกเสียใจจนอยากจะตายไปให้รู้แล้วรูด

เวลานี้เอง หนานกงหลิววินมองนางด้วยสายตาเย็นเยียบ “นี่เป็นครั้ง
แรก และจะเป็นครั้งสุดท้าย”

แม้อีกฝ่ายจะไม่ได้เอ่ยออกมาอย่างชัดเจน แต่ชูลั้วก็เข้าใจความหมาย
ของเขาเป็นอย่างดี นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เขาจะอนุญาตให้นางพูดจาเพื่อเจ้า
เช่นนี้

“ขอบพระทัยองค์ชายพะยะค่ะ” สุดท้ายชูลั้วก็ได้แต่ฝืนใจรับคำ ก่อน
จะเริ่มปลดกระดุมบนเสื้อทีละเม็ด

เม็ดที่หนึ่ง...

เม็ดที่สอง...

เม็ดที่สาม...

ในที่สุดก็ปลดกระดุมออกจนหมด ชูลั้วผ่อนลมหายใจเฮือกใหญ่จน
อีกฝ่ายได้ยินเสียง ทำให้ผู้เป็นองค์ชายมองมายังนางอีกครั้งด้วยแวตาราบ
เรียบไร้คลื่น

ในยามนี้เสื้อคลุมตัวในของเขาเบะออกจากกันแล้ว จนเผยให้เห็น
กล้ามเนื้อดงามดุจกระเบื้องเคลือบเนื้อละเอียดที่ซ่อนอยู่ภายใน บนแผงอก
มีจุดแดงสองจุดปรากฏให้เห็นรำไร ช่างน่าดึงดูดยิ่งนัก

ชูลั้วตะลึงงันกับภาพงามตรงหน้า ชั่วขณะหนึ่งที่นางยังตั้งสติไม่ได้

“ปรนนิบัติข้า อาบน้ำให้ข้า” เสียงนิพนธ์ของหนานกงหลิววินแผ่
ความชั่วร้าย ดวงตาสีกล้ำทอประกายคล้ายจะยิ้ม ในจังหวะที่นางไม่ทันได้

สังเกต น่าเสียดายที่ Чуลวามัวแต่ตะลึงงันกับภาพพระการตาที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า จึงไม่เห็นรอยยิ้มบางๆ ที่ผุดขึ้นตรงมุมปากขององค์ชายจิ้น

“ปรนนิบัติข้า อาบน้ำให้ข้า ไม่ได้ยินหรือ” ดวงตาคู้งามของเขาทอดประกายระยิบระยับ ก่อนผู้ที่เป็นองค์ชายจะหมุนตัวเดินเข้าไปในห้องสรงน้ำ

อาบน้ำ? คำนี้ดังก้องอยู่ในหู ก่อนจะถูกส่งไปยังระบบประสาทส่วนกลาง สุดท้ายก็สะท้อนเข้าสู่สติรับรู้ของนาง พริบตาถัดมา Чуลวาก็แข็งทื่อไปทั้งร่าง

อาบน้ำ? ปรนนิบัติเขาอาบน้ำ? หนานกงหลิววิน...กำลังล้อนางเล่นใช่หรือไม่ จะแกล้งนางเช่นนั้นหรือ Чуลวากำหนดแนบพลงก่นดาเขาในใจ

หรือเขาจะมองออกว่านางเป็นใคร นางจะเดินหนีไปเลยดีหรือไม่ หรือควรจะไม่ให้อาละวาด Чуลวามที่มีสติกับ Чуลวามที่วู่วามกำลังต่อสู้กันในสมองไม่หยุด สองฝ่ายสู้กันอย่างมีอาจตัดสินใจแพ้ชนะได้

จังหวะที่นางตัดสินใจไม่ได้นั่นเอง หนานกงหลิววินพลันหยุดเดิน ดวงตาคู้งามหันกลับมามองนางอย่างสุขุมเยือกเย็น ริมฝีปากแดงเผยรอยยิ้ม “จุดจบของการต่อต้านข้า เจ้าน่าจะจินตนาการได้”

ขมขู่! นีมันข่มขู่กันชัดๆ หากถูกลากตัวออกไปลงโทษด้วยการเฉียนสุดท้ายฐานะของนางก็ถูกเปิดเผยอยู่ดีมิใช่หรือ แทนที่จะร้องให้อ้อนวอนเขาในยามนั้น มิสู้ฝืนใจปรนนิบัติเขาในยามนี้ รอให้สบโอกาส...รอให้พ้นจากสายตาของหนานกงหลิววินไปก่อน นางจะหาทางหนีออกไปจากตำหนักจิ้นอ่องตันที ใช่มั๊ยไปให้ไกล

Чуลวแอบกำหนดให้กำลังใจตัวเองอยู่เจี๊ยบๆ ก่อนจะจิกยิ้มแข็งทื่อพลงวิงเหยาๆ ตามไปด้วยท่าทางประจบประแจง “องค์ชายจิ้นรับสั่งอะไรเช่นนั้น มีหรือที่กระหม่อมจะกล้าฝ่าฝืนคำสั่ง กระหม่อมมาปรนนิบัติองค์ชายแล้วพะย่ะค่ะ”

องค์ชายจิ้นก้มหน้าเล็กน้อยด้วยท่าทางพอใจอย่างยิ่ง

ในห้องสร้งน้ำอันโอโถง ไร่ร้อนม้วนตัวเป็นเกลียว ควันสีชาวปกคลุม
ไปทั่วบริเวณ

ร่างขาวเนียนดุจแผ่นหยกของหนานกงหลิววินที่ไม่เหลืออาภรณ์สัก
ชิ้นเช้อยู่ในสระน้ำพุร้อน หยดน้ำใสกระจ่างไหลลงไปตามแผ่นหลังเนียนเกลี้ยง
ของเขา ก่อนจะหยดลงบนผิวน้ำ ก่อให้เกิดคลื่นกระเพื่อมออกไปวงแล้ววงเล่า
ผิวกายถูกย้อมเป็นสีชมพูท่ามกลางไร่ร้อน เห็นแค่แผ่นหลังก็เพียงพอที่จะ
ทำให้คนหายใจไม่ออก

แม้จะไม่ใช่วินาทีแรกที่เห็น แต่ชูลัวยังรู้สึกได้ว่าล้าคอติบตัน นางจึง
เบือนหน้าไปทางอื่นเล็กน้อย

ปีศาจ นี่มันปีศาจชัดๆ เดิมทีเป็นปีศาจอยู่ในสรวงสวรรค์ โฉนจึงลง
มาสร้างหายนะบนโลกมนุษย์ ปีศาจเช่นนี้ผู้ใดจะต้านทานได้

“มานี่”

ขณะชูลัวยากำลังคิดฟุ้งซ่านไปเรื่อย หนานกงหลิววินกลับหันมามองนาง
ดวงตาคู้งามดังไข่มุกตราตรึงกลางท้องทะเลทอประกายแวววาวยามที่จับจ้องนาง
ไม่กะพริบ แต่คำพูดสั้นๆ แต่กลับแฝงความแข็งแกร่งเกรียงไกรของราชัน
ผู้สูงส่งที่คนไม่กล้าจะต่อต้าน

ชูลัวยแอบเลิ่กคิ้ว ‘ไปก็ไปสิ ถึงอย่างไรนางก็ไม่ใช่คนที่ถูกมอง อีกอย่าง
ภาพงามๆ หากชมได้ยากเช่นนี้ ถ้าไม่ชื่นชมก็จะเสียของแย่ ทางที่ดีน่าจะมิกล้อง
ให้นางถ่ายรูปเขาเก็บเอาไว้ คงจะขายได้ราคาสูงเชียวละ’ ชูลัวยคิดในใจพลาง
เดินไปหาเขา ก่อนจะย่อกายลงอย่างนอบน้อม “องค์ชายจิ้น มีอะไรจะรับสั่ง
หรือพะย่ะค่ะ”

ในฐานะบ่าวรับใช้ นางต้องคุกเข่าเพื่อแสดงถึงความเคารพนอบน้อมที่มี
ต่อองค์ชายจิ้น แต่คนเจ้าเล่ห์อย่างชูลัวยกลับคุกเข่าลงเพียงข้างเดียว โดยที่
หนานกงหลิววินเองก็แสสร้งทำเป็นไม่เห็น

“ถูหลังให้ข้า” หนานกงหลิววินโยนแพรจันทราสวรรค์ให้นางด้วย
ท่าทางสุ่มและรอรับการปรนนิบัติจากอีกฝ่ายอย่างหน้าตาเฉย ยามนี้แผ่นหลัง

งามของเขาชุ่มชื้นจนเปล่งประกายเป็นสีชมพูจางๆ เพราะถูกไอร้อนอบอวยม
ยั่ววนคนให้กระทำผิดยิ่งนัก

‘ปีศาจ ปีศาจชัดๆ’ ชูล้วงนํ้าในใจแต่มือกลับไม่อยู่เลย รับแพรจันทรา
สวรรค์เนื้อนุ่มมาก่อนจะลงมือขัดหลังให้เขาอย่างเบามือ

ดวงตาของหนานกงหลิววีนหรือลง ดูพราเลือนทามกลางไอร้อน เขามี
ท่าทางพึงพอใจยิ่งนัก

ชูล้วงยืมบางๆ ‘อู๋หลัง? รู้สึกสบายนักใช่หรือไม่หนานกงหลิววีน น่า
เสียดาย ท่านช่างใจกล้าบ้าบิ่นที่หันหลังให้ผู้อื่นโดยไม่ระแวงระวังเช่นนี้’ มือ
ข้างหนึ่งของชูล้วงขัดถูอย่างเบามือ ขณะที่มือขวาเนียนอีกข้างก็ขยับไปใกล้
ลำคอของเขาอย่างเสียบเสียบ นางเงื้อมือขึ้นแล้วฟาดลงตรงตำแหน่งนั้น

ในระแวกประชิดเช่นนี้ อีกทั้งหนานกงหลิววีนยังไม่ระแวงระวังเลย
แม้แต่บ่อย...ตามหลักแล้วจะต้องโดนเป้าหมายแน่นอน แต่ด้วยวรยุทธ์ระหว่าง
ทั้งคู่แตกต่างกันเกินไป ความสามารถที่ต่างกันทำให้เขาเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว
ปานสายฟ้า เขาเหมือนมีตาหลัง นิ้วมือเรียวยาวที่เห็นข้อกระดูกชัดเจนคว้ามือ
ของชูล้วงที่ฟาดลงมาอย่างง่ายดาย จากนั้นก็กระตุกเบาๆ แล้วดึงนางให้มาอยู่
ตรงหน้า

จ๋อม!

ชูล้วงถูกดึงลงไปในน้ำทั้งร่างโดยที่ยังไม่ทันตั้งตัว หลังจากนั้นหนานกง
หลิววีนก็จับให้นางนั่งลงบนต้นขา ก่อนจะจัดเรือนผมดำขลับของนางที่
ยุ่งเหยิงเพราะเปียกชื้นอย่างใจเย็น

ท่าทางสุขุมนุ่มลึกของเขาทำให้ชูล้วงนึกอยากจะขัดกำปั้นใส่สักหมัด เขา
จัดผมเข้าให้นางช้าๆ แถมระหว่างนั้นยังส่งเสียงอุทานออกมาอย่างประหลาด
ใจ ชูล้วงจึงได้แต่ถลึงตาใส่เขาด้วยความเดือดดาล

องค์ชายจิ้นกลับยิ้มชั่วร้าย “ประหลาดแท้ โฉมบ่าวรับใช้ข้างกายของข้า
จึงกลายเป็นสตรีไปได้”

ชูล้วงใช้เครื่องแปลงโฉมแบบง่ายๆ เมื่อตกลงไปในน้ำนางจึงคืนสู่สภาพ

เดิม

“หนานกงหลิววัน พอได้แล้ว!” ชูลัวถลึงตาใส่เขาอย่างขุ่นเคือง ช่างนำชายหน้าเสียวจริง ไม่เพียงลอบโจมตีไม่สำเร็จ ช้ำยังถูกจับได้คาหนังคาเขา เถ้านี้ยังพอทน แต่ฐานะจอมปลอมของนางกลับถูกอีกฝ่ายเปิดโปงด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ความอดทนก่อนหน้านี้ทั้งหมดของนางมีเสียเปล่าหรือดื้อหรือ ด้วยนิสัยร้ายกาจของผู้ชายอย่างหนานกงหลิววัน ไม่รู้ว่าเขาจะหัวเราะเยาะเย้ยนางอย่างไรบ้าง ดูลิ ยามนี้นางถูกหัวเราะเยาะอยู่มิใช่หรือ

หนานกงหลิววันมองเด็กสาวที่ทำท่าบ่นปึงอยู่ตรงหน้า จากนั้นก็ย้อนนึกภาพตอนที่นางปลอมตัวเป็นบ่าวชาย เขาพลันรู้สึกขบขัน ยิ่งคิดก็ยิ่งขำ ชายหนุ่มหัวเราะจนร่างพียงลงกับผนังที่ทำจากหยกขาวมันแพะ สองมือตีผิวน้ำอย่างเบิกบานสำราญใจ

“นี่ หนานกงหลิววัน พอได้แล้ว หยุดหัวเราะเสียที หากยังหัวเราะไม่เลิก ข้าจะทุบท่านให้ตาย!” ยิ่งเขาหัวเราะ ชูลัวก็ยิ่งอับอายขายหน้า นางลุกขึ้นยืนด้วยความโมโหและมีท่าทีข่มขู่

“ได้ ไม่หัวเราะ ข้าไม่หัวเราะแล้ว” ช่างยากเย็นนักกว่าที่หนานกงหลิววันจะหยุดหัวเราะได้ เขาเหลือบตาขึ้นมองดวงหน้าเล็กที่ฉายแววขุ่นเคืองของชูลัว ก่อนจะขำพรีตออกมาอีกครั้ง

“หนาน-กง-หลิว-วัน!” ชูลัวกระโจนเข้าไปหมายจะบีบแก้มของเขา ทว่าพอนางเข้ามาใกล้ หนานกงหลิววันกลับองขาที่อยู่ใต้น้ำขึ้นเล็กน้อย ชูลัวที่ยืนไม่มั่นคงจึงโผล่เข้าหาแผงอกงดงามและกำยำของเขาเต็มๆ ตุ่ม!

เดิมที่ชูลัวคิดว่าตัวเองถูกกระแทกจนหน้าเขียววมเป็นแน่ แต่นางกลับล้มลงในอ้อมอกของเขา หนานกงหลิววันใช้สองมือประคองบั้นเอวของนางไว้อย่างมั่นคงเพื่อช่วยลดแรงกระแทก

ชูลัวถลึงตาอย่างขุ่นเคืองอีกรอบ พร้อมกับเอ่ยด้วยความโมโห “หนานกงหลิววัน ปล่อย!”

“เจ้าเนใจหรือ” หานางหลิอวีนมองคนตัวเล็กตรงหน้าที่ทำท่าปั้นแป้ง ทำทางช่างน่ารักเสียเหลือเกิน เขาอดยืนมมือไปหยิกแก้มเนียนที่ปองขึ้นมาได้ “เป็นเด็กน้อยก็งดงามอยู่แล้ว ไยต้องปลอมตัวเป็นบ่าวชายที่ไม่ได้เรื่องด้วย น่าเสียตาย น่าเสียตายยิ่งนัก”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นซูลัวก็ยิ่งเดือดพล่าน “ท่านรู้แต่แรกแล้วใช่หรือไม่ ก่อนหน้านี้ท่านแกล้งเข้ามาตลอดอย่างนั้นหรือ หานางหลิอวีน ท่านพูดความจริงออกมาเดี๋ยวนี้” ซูลัวบีบคอเขา จากความเขินอายก็แปรเปลี่ยนเป็นโหตะ

หานางหลิอวีนยิ้มบางๆ ด้วยความสุชุม มือโอบเอวบางรวบตัวนาง เข้ามาตรงหน้า ซูลัวที่ไม่ทันระวังจึงทรุดลงนั่งบนตักเขา

“จะให้ข้าพูดสิ่งใดเล่า” รอยยิ้มชั่วร้ายปรากฏขึ้นบนใบหน้างดงามเป็นหนึ่งไม่มีสองของหานางหลิอวีน “ลั้วลั้วน้อยผู้โง่เขลาของข้า เจ้าช่างน่ารักเหลือเกิน แต่ฝีมือในการแสดง...อืม แยกไปหน่อย”

ซูลัวเดือดดาลจนรู้สึกเหมือนมีก้อนเลือดจุกอยู่ในลำคอ กลืนไม่เข้า คายไม่ออก ช่างทรมานยิ่งนัก นางคิดอยู่แล้วเสียว ปีกาจร้ายอย่างหานางหลิอวีนรู้ฐานะที่แท้จริงของนางแต่แรกแล้ว รู้ตั้งแต่ตอนที่นางมุดเข้าไปเกาะใต้ท้องรถม้าเกล็ดมังกร

นั่นสิ ม้าเกล็ดมังกรไม่ชอบให้มนุษย์เข้าไปใกล้มากที่สุด การที่นางมุดเข้าไปเกาะใต้ท้องรถได้โดยไม่ถูกไล่ออกมา นี่มิเท่ากับเป็นการเปิดเผยฐานะของนางหรือหรือ จะมีสักกี่คนที่ได้รับการยอมรับจากม้าเกล็ดมังกร ก่อนหน้านั้นนางยังคิดว่าตนมีพรสวรรค์ในการแสดง ตบตาได้แม้กระทั่งหานางหลิอวีน บัดนี้เมื่อย้อนคิดดูแล้ว...ซูลัวยกมือขึ้นปิดหน้าด้วยความเศร้าใจ... ช่างน่าอายเสียเหลือเกิน

หานางหลิอวีนลูบศีรษะเล็กของนางอย่างหยอกเย้า คล้ายมีเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ “เออละๆ ข้าเองยังไม่ถือสา เจ้าจะถือสาอะไร วางใจเถอะ ข้าไม่รังเกียจเจ้าหรอก”

“ขออภัยเถอะ เลิกพูดได้แล้ว” ซูลัวอยากร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก ช่าง...

ช่างน่าอายเสียนี้กระไร

หนานกงหลิววินยิ้มพลางโอบนางไว้ “ไม่ต้องกลัว ถึงจะน่าอายเพียงใดก็มีแต่ข้าเท่านั้นที่รู้”

“กลั่นเกลี้ยงข้าสนุกมากใช่หรือไม่” ชูลิ้วลุกขึ้น ครั้นเห็นใบหน้าหล่อเหลาที่มองมาอย่างชั่วร้าย โทสะก็พุ่งขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ “ยอมรับมาแต่แรกว่าจำข้าได้ ท่านจะตายหรือไม่”

“เจ้าไม่สนุกหรือ” หนานกงหลิววินยืนขึ้นเช่นเดียวกัน ร่างสูงโปร่งดุจหยกขาวเปิดเผยขึ้นตรงหน้าชูลิ้ว หยตน้ำไหลลงมาตามปลายเส้นผมที่ยุ่งเหยิงของเขาคล้ายดอกอิงฮวา⁸ ที่ผลิบาน แผงอกข้างย้วยเย้ายิ่งนัก ช่วงเอวสอบและกำยำ โครงร่างงดงามสมบูรณ์แบบ เรียวขาเหยียดตรง...ร่างนี้ช่างเป็นผลงานอันสมบูรณ์แบบของเทพ ให้ตายเถอะ ผู้ชายคนนี้น่าหลงใหลเหลือเกิน

ชูลิ้วหันหน้าไปทางอื่นอย่างกระดากอาย ปากตอบไม่ตรงกับใจ “สนุกอะไรเล่า มีแต่ท่านนะสิที่คิดว่าสนุก” ส่วนนางกลับกลายเป็นตัวตลก

“ได้ๆ” หนานกงหลิววินยิ้มอย่างออต่ออ่อน เรียวขาเย็บเย็บด้วยพละกำลังก้าวเข้ามาหาชูลิ้ว แล้วหยุดนิ่งตรงหน้านาง สองตาลีกล้ำดูจดวงดาว จับจ้องพลางประคองไหล่ผอมบางของนางไว้ มุมปากกระตุกยิ้มชั่วร้าย “ลั้วลั้วเล็กน้อย เจ้าจะลงโทษข้าอย่างไรละ ถึงจะหายโกรธ”

ไม่รู้ให้ชูลิ้วตอบ หนานกงหลิววินก็เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ พลางขยับเข้ามาใกล้ใบหูของชูลิ้วและเป่าลมหายใจอุ่นออกมาซ้าๆ เขาเสริมอีกประโยคหนึ่ง “หรือจะให้ข้าอุ่นเตียงให้เจ้าเป็นการไถ่โทษ”

ชูลิ้วหน้าแดงกำเริบที่จ้องเขาด้วยความขุ่นเคือง “หนานกงหลิววิน ท่านจะไร้ยางอายเกินไปแล้ว”

หนานกงหลิววินยิ้มอย่างหน้าไม่อายยิ่งกว่าเดิม พลางยื่นมือไปแตะปลายจมูกนาง ดวงตาเบิกขึ้นเล็กน้อย “เจ้าชอบอยู่ข้างบนหรือไม่ ข้ายอมเป็น

⁸ อิงฮวา (櫻花) หมายถึงดอกซากุระ

ฝ่ายเสียเปรียบนอนราบก็ได้ เจ้าวาเป็นอย่างไร”

คนผู้นี้ไรร่ายอายุโดยแท้! ไรร่ายอายุสุดๆ หากจะแข่งความไรร่ายอายุกับเขา นางต้องเป็นฝ่ายแพ้อย่างแน่นอน เมื่อตระหนักถึงความจริง ชูลั้วก็ตัดสินใจเปลี่ยนเรื่องสนทนา นางกระซอกซุดคลุ่มอาบนํ้าตัวหนึ่งมาจากราวแขวนเสื้อแล้วขว้างใส่หน้าเขา เลิกคิ้วพลงเอ่ยเสียงเย็น “สวมเสื้อผ้าแล้วค่อยมากุ้ยกัน เป็นถึงองค์ชายจีนแต่ทำตัวเยี่ยงนี้ใช้ได้ทีไหน”

หนานกงหลิวอวั้นฟังที่นางพูดแล้วก็ชะงักไป ก่อนจะเหวี่ยงหน้าหัวเราะเสียงดังด้วยสีหน้าเบิกบานเป็นที่สุด “ลั้วลั้วน้อย เจ้าไม่รู้สิหรือว่าการพูดคุยกันเช่นนี้...เปิดเผยและจริงใจกว่า” ชายหนุ่มชี้สภาพของเขากับนางในยามนี้ให้ชูลั้วตระหนักถึงความจริง

ร่างของหนานกงหลิวอวั้นนั้นเปลือยเปล่าอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนชูลั้วที่ตกลงไปในสระน้ำพุร้อนก็เปียกโชกจนเสื้อผ้าแนบสนิทไปทั้งร่าง เผยให้เห็นส่วนว่าส่วนโค้งทั้งหมด ชูลั้วในวัยสิบห้าปีช่างงดงามยิ่งนัก ดวงตารูปดอกท้อชวนให้ลุ่มหลงของหนานกงหลิวอวั้นจับจ้องนางนิ่ง พิจารณาทรวงอกของนางอย่างอุกอาจ ดวงตาคุงามที่สะท้อนความปรารถนาอันแรงกล้าเข้มข้นทุกขณะ

คนผู้นี้...ชูลั้วอยากจะทำหน้าให้สลบ! นางรีบแย่งซุดคลุ่มมาจากมือของเขาด้วยความไม่โอ้อวด แล้วห่อตัวอย่างแน่นหนาแม้แต่ลมก็มีอาจพัดผ่านเข้าไปได้ เสื้อคลุมตัวใหญ่ห่อหุ้มเรือนร่างบางอรชรไว้ทั้งหมด เหลือเพียงศีรษะเล็กกับดวงตาคุโตที่ชวนให้นางยิ่งดูไร้เดียงสา

หนานกงหลิวอวั้นหัวเราะร่วนยามที่ดึงชูลั้วให้นั่งลงข้างสระ เขาวักน้ำขึ้นมาชำระล้างเรือนผมดำสนิทดูจนน้ำหมึกของนาง

กิริยาอ่อนโยนที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันของเขาทำเอานางตกตะลึงพรึง-เพริด ทว่าชูลั้วไม่ได้ขัดขึ้นแต่อย่างใด เพราะนางรู้จักหนานกงหลิวอวั้นดี คนผู้นี้ทำสิ่งใดล้วนมีเป้าหมายเสมอ

หนานกงหลิวอวั้นล้างเส้นผมดำนุ่มของชูลั้วอย่างอ่อนโยน นิ้วเรียวยาวลูบไล้ตามเส้นผมของนางช้าๆ อย่างละเมียดละไม อ่อนโยนจนยากจะบรรยาย

ขณะเดียวกันก็เผยรอยยิ้มชั่วร้าย “เด็กโง่ ถูกผู้อื่นประทับตราแล้วยังไม่รู้ตัวอีก ช่างโง่เหลือเกิน”

“หา!” ชูลัวเหลือบตามองด้วยความสงสัย สบกับดวงตาดำสนิทจุดดวงดาวของเขาที่เหมือนกำลังตั้งคำถาม

“ไม่ว่าเจ้าจะปลอมตัวหรือหลบซ่อนอย่างไร ทว่าคนสกุลหลิวผู้นั้นกลับพบเจอเจ้าทุกครั้งใช่หรือไม่” ดวงตาของหนานกงหลิววินเป็นประกายเย็นเยียบ กระนั้นฝ่ามือใหญ่ที่ลูบผมนางกลับอ่อนโยนยิ่ง

“ท่านรู้?” ชูลัวประหลาดใจเหลือเกิน อันที่จริงนางขบคิดปัญหาข้อนี้ตลอดเวลาที่ผ่านมา ไม่ว่านางจะแปลงโฉมหรือหลบหนีอย่างไร ไฉนหลิวเจิงเฟิงถึงหานางพบอยู่เสมอ เรื่องนี้กวนใจนางอย่างยิ่ง

ฝ่ามืออ่อนของหนานกงหลิววินลูบผ่านผิวนางเนียนของนาง ดวงตาที่แฝงแวววับเย้าแหย่เล็กน้อย มุมปากคลี่ยิ้มเย็นชา แต่น้ำเสียงกลับอ่อนโยนปราศจากความรุนแรงโดยสิ้นเชิง “เด็กโง่ แม้แต่ตราสะกดรอยก็ไม่รู้จัก แล้วเจ้าจะใช้ชีวิตในยุทธภพได้เยี่ยงไร”

มีคนกล้าประทับตราสะกดรอยบนตัวผู้หญิงของเขา ดี ดีมาก เยี่ยมยอด ภายนอกหนานกงหลิววินยิ้มก็จริง แต่รอยยิ้มกลับไม่ถึงดวงตา คนที่รู้จักเขาต่างรู้ว่ายามนี้หนานกงหลิววินกำลังเกรี้ยวกราด และเมื่อใดที่องค์ชายจิ้นโกธ ผลลัพธ์จะต้องร้ายแรงมากเป็นแน่

“ตราสะกดรอย? มันคืออะไร” ชูลัวงยหน้าขึ้นมองเหมือนเด็กช่างสงสัยในความทรงจำของนางไม่มีข้อมูลระดับสูงเช่นนี้อยู่

หนานกงหลิววินสระผมให้นางอย่างเบามือ ดวงตาสดประกายอำมหิตวูบหนึ่งแต่น้ำเสียงกลับอ่อนโยนยิ่ง “ตราสะกดรอยเป็นยันต์ประทับที่ผู้มีวรยุทธ์ชั้นเจ็ดขึ้นไปเท่านั้นถึงจะสร้างได้”

“ตระกูลของหลิวเจิงเฟิงมีผู้มีวรยุทธ์ชั้นเจ็ดขึ้นไปด้วยหรือ” ชูลัวเอ่ยด้วยความตกใจเล็กน้อย

“ไม่มี แต่ตราสะกดรอยนี้ใช้เงินประมูลซื้อมาก็ได้” นิ้วเรียวยาวของเขา

บิดมมนางให้หมาดอย่างแผ่วเบา จากนั้นก็ใช้ผ้าสะอาดเช็ดผมยาวดำดูจนน้ำหมึก “รู้หรือไม่ว่าอีกฝ่ายประทับตราสะกตรอยไว้ที่ใด”

ชูลั่วนึกออกทันทีพลางชี้เส้นผมตัวเองอย่างตะลึงงัน “ตรงนี้?”

หนานกงหลิววินตะตะจุมกนางด้วยความรักใคร่ ดวงตาเยิ้มด้วยความอ่อนโยน “ยังไม่โง่เกินไปนัก”

ชูลั่วถอนหายใจออกมา “มีน้ำละ หลิวเฉิงเฟิงถึงส่งคนมาไล่ล่าซ้ำได้ตลอด ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง แต่ล้างออกยกยมนี่จะได้หรือ”

“ต้องดูว่าใครเป็นผู้ล้าง” ดวงตารูปดอกท้อของหนานกงหลิววินแผ่ทอประกายอ่อนโยน “หากเจ้าล้างเอง คงต้องรอนจนบรรลู่ขึ้นเจ็ดก่อนกระมัง”

‘อะไรนะ!’ คราวนี้ชูลั่วแทบขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ‘สารเลวหลิวเฉิงเฟิง ถึงกับประทับตราสะกตรอยที่ร้ายกาจเช่นนี้ไว้บนตัวซ้ำ หากไม่ได้หนานกงหลิววินที่มีวรยุทธ์ขึ้นเจ็ดช่วยล้างออกให้ เช่นนั้นต่อให้นางฝังตัวอยู่ในดินก็ต้องถูกพบเจอจนได้ใช่หรือไม่’

วินาทีที่ชูลั่วรู้สึกหวาดหวั่นกับการอยู่ในยุคที่นางไม่รู้จักอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“ไม่ต้องกลัว มีข้าอยู่ทั้งคน” หนานกงหลิววินลุกขึ้นหลังพุดจบ แขนเรียวยาวโอบตัวนางเข้าสู่อ้อมกอด ทั้งยังจับจ้องนางอย่างไม่วางตา ยืนกรานไม่ให้นางหลบหนี “มีข้าอยู่ ใครจะกล้ารังแกเจ้าโดยไม่ดูตาม้าตาเรือ จะรนาที่ตายหรืออย่างไร”

ชูลั่วมองเขานิ่งๆ มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยเสียงเย็น “ข้าไม่ต้องการความหวังดีจอมปลอมของท่าน ความแค้นของข้า ข้ายอมชำระเองได้”

ประกายในดวงตาของหนานกงหลิววินหม่นลงวูบหนึ่ง ก่อนจะกลับมาทอประกายเจิดจ้าอย่างรวดเร็ว “ข้าลืมไม่ได้อย่างไร พรสวรรค์ของเจ้าอยู่ในขั้นสูงสุด มาให้ข้าดูหน่อยสิว่าลั่วลั่วลั่วของข้าฝึกวรยุทธ์ไปถึงขั้นไหนแล้ว”

ชูลั่วยังไม่ทันตั้งตัวก็ถูกเขาคำขว้อมมือเอาไว้ ไม่รู้ว่าหนานกงหลิววินจะทดสอบอย่างไร เขาเพียงแต่วางนิ้วยาวเรียวดูหยกขาวลงบนข้อมือนาง เพียง

พริบตาเดียว ดวงตาคู่งามที่ฉายความไม่จริงจั่งอยู่เป็นนิจของเขาก็แปรเปลี่ยนเป็นเครื่องขมิ้ม ตะลึงงัน ก่อนจะถึงขั้นเหลือเชื่อ

มุมปากของเขาระตุกนิดๆ หลังจากสุดหายใจลึกเอือกหนึ่งก็จ้อง Шуล์ว เข้มด้วยสายตาที่เปี่ยมด้วยความตื่นตระหนก “เจ้า...ตอนนี้เจ้าอยู่ชั้นสองแล้วหรือ”

นางไม่เพียงมีวรยุทธ์ชั้นสอง แต่ยังอยู่ชั้นสองระดับสูงอีกด้วย เป็นไปได้อีกไม่นานจะบรรลุชั้นสาม

นี่...เป็นไปได้อย่างไร ทั้งที่ก่อนหน้านี้ นางยังเป็นเด็กสาวไม่เอาถ่านอยู่เลย ไม่มีแม้แต่พลังพิเศษ เป็นไปได้อย่างไรหรือที่ภายในเวลาสั้นๆ เพียงหนึ่งเดือน นางจะก้าวกระโดดไปถึงวรยุทธ์ชั้นสอง แม้แต่ผู้มีพรสวรรค์อย่างองค์ชายจิ้นในตำนานยังตื่นตะลึงกับการเลื่อนขั้นวรยุทธ์อย่างรวดเร็วของ Шуล์ว จนพูดไม่ออก

“เจ้าฝึกฝนอย่างไรกันแน่” สายตาที่เรียบเฉยอยู่เป็นนิจของหนานกงหลิววินฉายแววตกตะลึง

แม้แต่อนานกงหลิววินยังตกใจถึงเพียงนี้ แสดงว่าความเร็วในการฝึกฝนของนางจะต้องน่าทึ่งอย่างยิ่ง เมื่อคิดได้เช่นนั้น Шуล์วก็อดกระหิ้มใจไม่ได้ นางเลิกคิ้วยิ้มพร้อมกับพูดอย่างไร้เดียงสา “แค่ฝึกฝนนิดหน่อยเท่านั้นเอง ยากมากหรืออย่างไร”

หนานกงหลิววินลุปศิระนางไม่พูดไม่จา ดวงตาทอแววอ่อนโยนจางๆ เขาถอนหายใจอีกครั้ง “ผู้มีพรสวรรค์อันดับหนึ่งก็เป็นเช่นนั้นละ ข้าอยากรู้เหลือเกินว่าเมื่อเจ้าโตขึ้น ทั้งรูปร่างและความสามารถของเจ้าจะโดดเด่นเพียงใด”

Шуล์วมองเขาอย่างประหลาดใจเล็กน้อย “ความเร็วในการฝึกฝนของข้าเร็วกว่าท่านอีกหรือ”

หนานกงหลิววินแทบไม่อยากจะคุยกับนางต่อ ใบหน้าหล่อเหลาส่งฉายแววยุ่งยากใจ ผ่านไปชั่วครู่จึงตอบ “ข้าต้องใช้เวลาหกเดือนในการฝึกฝนเพื่อบรรลุวรยุทธ์ชั้นสอง ยามนี้แน่นอนจารย์บอกว่าความเร็วในการฝึกฝน

ของข้าเป็นที่หนึ่งนับแต่อดีตถึงปัจจุบัน บัดนี้สถิติถูกเจ้าทำลายเสียแล้ว” เขาจับจ้องนางตาไม่กะพริบ แวตาสีกล้าน้ำหลงใหลวิบวับเหมือนแสงดาว

แม้แต่นางหงษ์หรือวันยังใช้เวลาตั้งหกเดือนกว่าจะบรรลุขั้นสอง หวานกลับใช้เวลาเพียงเดือน...มุมปากของชูลวักังขึ้นและโค้งขึ้นเรื่อยๆ...สุดท้ายนางแทบจะสะกดความดีใจไว้ไม่อยู่ ก่อนจะเปล่งเสียงออกมา

นางหงษ์หรือวันลูปศึระนางเบาๆ ดวงตาสีดำทอแววจริงจ้งและสุขุม “เด็กน้อย ไม่ว่าเจ้าจะฝึกฝนอย่างไร อย่าลืมว่าต้องใช้หนทางที่ถูกต้อง การฝึกฝนนี้อาจทำได้ในเวลาสั้นๆ แต่ต้องอาศัยระยะเวลา หลังจากนั้นไปปีศาจในใจจะพิชิตยากมากขึ้นทุกที เจ้าเข้าใจที่ข้าพูดหรือไม่”

นางหงษ์หรือวันคิดว่าที่ผ่านมานางใช้ทางลัดหรือ ความจริงนางฝึกฝนวิชาฝ่ามือมารกลางเวหาที่ได้จากมังกรเทพต่างหาก ประกอบกับเวลาในมิติอันไร้ขีดจำกัดทำให้นางฝึกฝนได้เร็วขนาดนี้ ชูลวักทำท่าเปิดปากจะพูดแต่ก็ไม่พูด จะบอกเขาเรื่องมังกรเทพดีไหมนะ หากพูดไปก็เกรงว่าฐานะของเจ้ามังกรเทพน้อยจะถูกเปิดเผย...นางหงษ์หรือวันควรค่าที่นางจะไวใจได้อย่างเต็มที่หรือไม่ วินาทีนี้...ชูลวักนิ่งลง

ดวงตาระยิบร่ากับดวงดาวของนางหงษ์หรือวันหม่นลงรูปหนึ่ง ในความเฉื่อยชาสะท้อนรอยแผลจางๆ เขายังฝันนางแรงๆ ขณะเอ่ยด้วยน้ำเสียงรื่นเร้ง “คิดอะไรอยู่ เจ้าวางใจเถอะ ไม่ต้องกลัวว่าข้าจะขโมยวิธีฝึกฝนวรยุทธ์ของเจ้าหรอก”

“ข้า...” ช่วงขณะหนึ่งชูลวักเกือบจะโผล่ออกมา แต่ในหัวกลับปรากฏภาพใบหน้างดงามไร้ที่ติ นั่นคือเพื่อนเล่นตั้งแต่วัยเยาว์ของเขา ผู้ที่เขารักใคร่ทะนุถนอม นางอยากถามเหลือเกินว่า หากนางบอกความลับแก่เขา แล้ววันหนึ่งเทพธิดาสระหยกมาคาดคั้นถามเขา นางหงษ์หรือวันจะบอกความลับนี้แก่อีกฝ่ายหรือไม่

ความลังเลชั่ววูบเดียวทำให้คำพูดที่เปล่งออกมาของชูลวักต้องชะงักไป นางไม่ยอมมองคนในแง่ร้ายขนาดนั้น และทำใจไม่ได้ที่ต้องเอาความลับนี้มา

ทดสอบหนานงหลิววีน ทำเช่นนี้ให้ตราใจไป

สุดท้ายนางก็ยังตะขิดตะขวงใจอยู่ดี...หนานงหลิววีนเป็นหน้าไปทางอื่น ข้างนอกอากาศอบอุ่น นุภาพลีลาน แสงแดดสาดส่องกำลังดี แต่เขากลับไม่รู้สึกละอุนเลย ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้อึดอัดเหมือนหัวใจตกลงไปในหุบเหวลึก

“หนานง...” ครั้นสังเกตเห็นว่าเขารมณไม่ตื่น ซูลัวจึงอยากจะเข้าไปปลอบ

“เด็กโง่ แต่งตัวให้เรียบร้อยและออกไปได้แล้ว ระวังจะเป็นหวัด” หนานงหลิววีนลูปศีรษะนางด้วยท่าที่สบายๆ สีนหรีนรมย์ การกระทำยังคงอ่อนโยนดุจเดิม ดวงตาทอแวววาวใคร่

หัวใจของซูลัวบีบรัดจนเจ็บ มองหนานงหลิววีนก้าวยาวๆ จากไป พลางกำหัดแน่น นางรู้ถึงความเล่ห์ครู่ของนางทำร้ายเขา แต่ว่านางผิดหรือ หากหนานงหลิววีนเป็นเพียงหนานงหลิววีน การที่เขาปกป้องนาง การที่นางเชื่อใจเขา ระหว่างพวกเขาจะไม่ระยะห่างหรือความเคลือบแคลงมากมายเช่นนี้ แต่ความจริงไม่ง่ายดายถึงเพียงนั้น อย่างน้อยเท่าที่นางรู้ เทพธิดาสระหยกผู้นั้นมีอิทธิพลกับเขา...แม้เขาจะรู้ว่าอีกฝ่ายไล่ล่านางอยู่ แต่เขาก็ยังหยอกเย้านางได้หน้าตาเฉย ในเมื่อเขาเป็นเช่นนี้จะให้นางเอาความเชื่อใจทั้งหมดมาเป็นเดิมพันได้อย่างไร

นางเชื่อเขาได้ แต่ไม่อาจมั่นใจได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างหนานงหลิววีนกับเทพธิดาสระหยกจะเป็นอย่างไรต่อไป เพื่อปกป้องตัวเอง นางจึงต้องรักษาความลับนี้ไว้ แบบนี้คงไม่ผิดกระมัง...ไม่อาจจะผิดใช้หรือไม่

ห้องสงวน้ำอันโอโง่งเต็มไปด้วยไอร้อนหมุกหมัว ควนสีขาวลอยอวลไปทั่ว เหมือนความรู้สึกของซูลัวในยามนี้ เลื่อนรางและหนักอึ้ง สับสนุนงจนหาทางออกไม่ได้

ในเมื่อถูกหนานกงหลิววินเปิดโปงฐานะแล้ว นางจึงไม่จำเป็นต้อง
แสดงละครเป็นบ่าวที่ต่ำต้อยอีก นางไม่จำเป็นต้องอยู่ในตำแหน่งจิ้งอ่องอีก
ต่อไป ชูลู่สายหน้าเพื่อเรียกสติตัวเองกลับคืนมามาก่อนจะเริ่มแต่งตัว

ที่นี้ไม่มีเสื้อผ้าผู้หญิงสักชิ้น มีแต่เสื้อคลุมผ้าไหมตัวใหญ่ของหนานกง
หลิววิน เพราะไม่มีหนทางอื่น ชูลู่จึงจำใจสวมเสื้อของเขาไปก่อน เสื้อตัวนี้
ทอจากไหมอย่างดี นุ่มสียอย่างเหลือเชื่อ ทั้งยังเจือกลิ่นอายอบอุ่นเฉพาะ
ตัวของเขาไว้ด้วย

ชูลู่รู้สึกอึดอัดเล็กน้อย แต่ในเมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ก็คงได้แต่
ปล่อยเลยตามเลยไปก่อน หลังจากสวมเสื้อคลุมเสร็จ นางก็ตรงดิ่งออกไปข้าง
นอก แต่ยังไม่ทันเดินพ้นจากห้องบรรทมของหนานกงหลิววิน นางก็ถูกขวาง
ไว้ที่หน้าประตู

หน้าประตูตำหนัก องครักษ์ในชุดเกราะยืนเรียงแถว แต่ละคนมีสีหน้า
เย็นชาและดุดัน น่าเกรงขามอย่างยิ่ง

“แม่นางโปรดหยุดก่อน” หัวหน้าน้องครักษ์ทำสีหน้าเคร่งขรึม น้ำเสียง
เย็นเยียบปานน้ำแข็ง

“ข้าจะออกไป” ชูลู่ขมวดคิ้ว

“แม่นาง ท่านออกไปไม่ได้”

“คำสั่งของหนานกงหลิววินหรือ”

ถึงขั้นกล้าเรียกพระนามขององค์ชายจิ้นตรงๆ หัวหน้าน้องครักษ์จึงมอง
ชูลู่อย่างอกล้นขวัญผวา แต่ความตระหนกก็ไม่ได้แสดงออกมาทางสีหน้าไม่
เขาเพียงแต่ขวางทางนางไว้ “หากไม่มีคำสั่งขององค์ชาย คนนอกไม่อาจเข้าออก
ห้องบรรทมได้ตามอำเภอใจ แม่นางซูโพรดย่าทำให้พวกเราลำบากใจเลย”

ชูลู่ยิ้ม “แต่คนนอกอย่างข้าก็เข้ามาแล้วมิใช่หรือ ตอนนี้ข้าจะออกไป
พวกเจ้าช่วยหลีกทางด้วย ข้าไม่อยากทำให้พวกเจ้าลำบากใจ”

หัวหน้าน้องครักษ์ผู้มีสีหน้าเคร่งขรึมไม่เปิดโอกาสให้นางต่อรอง “หาก
ไม่มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรจากองค์ชาย ไม่ว่าใครก็ไม่อาจเข้าออกตาม

อ้าใจได้ แม่นางชูลงเข้าไปเสียเถิด หากท่านยังยืนกรานจะออกไปก็ต้องมีคำสั่งที่เขียนด้วยลายพระหัตถ์ขององค์ชาย”

หากนางไปเอาคำสั่งมาได้ นางจะต้องมาเสี่ยงดวงที่นั่นหรือ ชูลงกัณฑ์กรวด ตอนเข้ามานางแต่งตัวเป็นสาวชาย ตอนนี้ออกไปด้วยโฉมหน้าที่แท้จริง หากไม่เพราะหนานกงหลิววินบอกไว้ล่วงหน้า หัวหน้ของครักจะจดจำนางได้อย่างไร ยังจะบอกว่าไม่ใช่ฝีมือของหนานกงหลิววิน

“แล้วหากข้ายืนกรานจะไปละ” ชูลงจ้องพวกเขาด้วยแวตาสันยิบแฝงความโมโห

“เช่นนั้นข้าน้อยคงต้องลงมือกับท่าน จากนั้นค่อยส่งตัวให้องค์ชาย” หัวหน้ของครักหุบตาลง

จะใช้ความรุนแรงขนาดนี้เลยหรือ ชูลงกำหมัดแน่นด้วยความโมโห ก่อนจะชี้หน้าพวกเขา “พวกเจ้าช่างบังอาจนัก!”

เหล่าองค์ชายไม่สะทกสะท้าน มองชูลงด้วยแวตาลำบากใจ “เชิญแม่นางชูลงเข้าไปเถิด โปรดอย่าสร้างความลำบากใจให้พวกเราเลย”

“เฮอะ!” ชูลงลืงตาไปอย่างเดือดดาล หากเป็นไปได้ นางอยากเตะพวกเขาลักที่ หนึ่งน้อย...ความแค้นครั้งนี้นางจะลงบัญชีไว้ที่หนานกงหลิววินทั้งหมด

หนานกงหลิววิน บัญชีนี้ท่านค่อยชำระแล้วกัน ชูลงกัณฑ์ด้วยสีหน้าฉายความขุ่นเคือง

เมื่อถามว่าดูจนรู้ว่าหนานกงหลิววินอยู่ในห้องเสวยอาหาร ชูลงจึงตรงดิ่งไปที่นั่น

เมื่อหนานกงหลิววินเห็นชูลง เขาก็คลี่ม้วนข้าวร้ายที่มูมปากแล้วกักมือเรียกนางอย่างเร่ง “ลวลวลน้อยมานี้เร็วเข้า มาเร็วมิสู้มาถูกจังหวะ เจ้ามาทันเวลาพอดี”

ชูลงหยุดอยู่ตรงหน้าพาลงมองเขาด้วยแวตาสันยิบ

ดูเหมือนหนานกงหลิววินจะไม่ตระหนักถึงความโกรธของชูลงเลย เขา

จูงมือนางด้วยความดีใจและพานางที่ยืนเรียบไม่พุดจาไปนั่งบนเก้าอี้ไม้จ้อถาน
เอ่ยกับบ่าวที่ยืนนอบน้อมอยู่ด้านข้าง “ลัวลัวน้อยของข้าหิวแล้ว ยังไม่รีบยก
อาหารขึ้นมาอีก”

ลัวไม่แสดงท่าทีใดๆ กับความกระตือรือร้นของเขา ชายผู้นี้ประหลาด
แท้ๆ ก่อนหน้านั้นตอนอยู่ในห้องสร้งน้ำยังทำหน้าที่หน้าตึงใส่นาง ทว่าตอนนี้
กลับทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

บ่าวรับใช้ที่ยืนอยู่ด้านข้างมององค์ชายของพวกเขาด้วยความเหลือเชื่อ
แว่กคาดไม่ถึงถึงปรากฏในดวงตาชัดเจน ถึงขั้นเกือบไม่ได้ยินคำสั่งของหนานกง
หลิววีนด้วยซ้ำ

“ยังไม่รีบไปอีก” เสียงของหนานกงหลิววีนราบเรียบเย็นชา แม้ไม่ได้
โกรธแต่ก็แฝงความน่ายำเกรง

บ่าวรับใช้ต่างมองหน้ากันด้วยท่าทางลนลาน รีบถอยออกไปยกอาหาร
อย่างประหม่า

ไม่แปลกหรอกที่พวกเขาจะรู้สึกผิดปกติ เพราะก่อนหน้านี้พวกเขา
ปรนนิบัติรับใช้องค์ชายมาสิบกว่าปี ไม่เคยเห็นองค์ชายกระตือรือร้นเช่นนั้นมา
ก่อน ซ้ำยังเอาอกเอาใจจนแทบจะอ่อนข้อให้ อีกทั้งเป้าหมายที่ว่ายังเป็นเพียง
สตรีนางหนึ่ง

แต่ไหนแต่ไรตำหนักจิ้นอ่องห้ามสตรีเข้า แม้แต่องค์หญิงทั้งหลายยังได้
แต่รออยู่หน้าประตู ไม่กล้าเหยียบย่างเข้ามาแม้เพียงครึ่งก้าว แต่ว่า...ตอนนี้
พวกเขา กลับเห็นแม่นางคนหนึ่งนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับองค์ชาย แถมองค์ชายยัง...
เอาใจนางอีก! นี่! องค์ชายจิ้นที่สูงส่งดุจเทพเซียนในสรวงสวรรค์ของพวกเขา
จริงๆ หรือ

ลัวไม่ตระหนักถึงความพิเศษที่ตนได้รับในตำหนักจิ้นอ่อง และไม่รู้ว่า
บ่าวพวกนั้นมองนางประหนึ่งเซียนองค์หนึ่ง นางโมโหหนานกงหลิววีนจะตาย
อยู่แล้ว ผู้ชายคนนี้เป็นอะไร ถึงได้คืบกับข้าวใส่ชามของนางไม่หยุด

“พอได้แล้ว ท่านก็กินของท่านเถอะ ชามข้าจะกลายเป็นภูเขาสูงๆ

อยู่แล้วนะ” ชูล้วงกันขามของนางเอาไว้อย่างจนปัญญา พลังซึ่งตาใส่เขาอย่าง ชุ่นเคื่อง “หนานกงหลิววิน ท่านจะชุนข้าให้อ้วนตายหรืออย่างไร”

บ่าวรับใช้ที่ยืนอยู่โดยรอบสุดลมหายใจอย่างตระหนก...แม่นางผู้นี้ สมอมมีปัญหาก็รู้ ถึงกล้าพูดกับองค์ชายเช่นนี้ พวกเขาหลบตาด้วยความ เห็นใจ คาดการณ์ได้เลยว่าหลังจากนี้โตะเสวยต้องกลายเป็นขุมนรก เลือดไหล นองไปทั่ว...เพราะองค์ชายยอมไม่ยอมให้ใครตวาด

ยังจำได้ว่าเมื่อครั้งอยู่ในวังหลวง คุณหนูสามแห่งจวนอันโหวเลื่อมใส และชื่นชมองค์ชายนักหนา นางจึงเปลอพูดมากตอนองค์ชายเสวย ผลคือ แม่นางผู้นำสงสารถูกฝ่ามือชัดจนกระเด็นและกระอักเลือดออกมา ภายหลัง ต้องพักรักษาอาการบาดเจ็บภายในถึงสามเดือน

ทว่าสิ่งที่ทำให้ทุกคนตกตะลึงพริ้งเพริดก็คือ...องค์ชายจิ้นผู้เย็นชา ไร้ความรู้สึกเหมือนปีศาจในขุมนรก...กลับยิ้มทรงเสน่ห์และเบิกบานเช่นนั้น อีกทั้งยังขยับเข้าไปใกล้แม่นางผู้นั้น มือเรียวขาวเซยคางมนเกลี้ยงเกลาของ นางขึ้น ดวงตาเต็มไปด้วยความอ่อนโยนน่าหลงใหลขณะมองนางอย่างรักใคร่ ลุ่มหลง

รักใคร่ลุ่มหลง...ใช้คำนี้กล่าวถึงองค์ชายก็ออกจะแปลกประหลาด แต่ ในความเป็นจริงไม่มีคำใดจะเหมาะสมยิ่งกว่าคำนี้อีกแล้ว

อีกทั้งองค์ชายจิ้นของพวกเขายังใช้น้ำเสียงหลอกล่อแผ่วเบากับนาง “ลั่วลั่วคนดี เจ้าผอมขนาดนี้ กินให้มากหน่อย จะได้โตเร็วๆ”

สวรรค์! สวรรค์! สวรรค์!...บรรดาบ่าวรับใช้สะดุ้งไปตามๆ กัน ทั้ง ลับสนและงุนงงไปหมด นี่ใช้องค์ชายจิ้นที่สังหารคนอย่างเฉียบขาด ฆ่าคน เหมือนผักปลา เอย่ไม่ถูกใจเพียงคำเดียวก็หักแขนหักขาผู้อื่นหรือ องค์ชาย ของพวกเขาถูกใครสิงร่างหรือไม่ แบบนี้...น่ากลัวเกินไปแล้ว!

แต่สำหรับชูลั่วแล้ว นางกลับคุ้นเคยกับหนานกงหลิววินตรงหน้า มากที่สุด เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา ยามอยู่ต่อหน้านาง หนานกงหลิววินมัก จะมีท่าที่ไม่จริงจัง ยั่วเย้าหยอกล้อนางเช่นนี้อยู่เสมอ นางจึงไม่ประหลาดใจ

แม่แต่น้อย

ชูลัวใช้มือข้างเดียวปิดนิ้วที่เห็นข้อกระดูกชัดเจนของเขาออก พลัง
ซึ่งตาใสอย่างโกรธซึ่ง “กินข้าวดีๆ อย่าขมุกขมุกได้หรือไม่ ไม่มีมารยาทเอา
เสียเลย”

พอนางเอ่ยเช่นนั้น หานางหลิอวีนกลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ มากนัก
กลายเป็นพวกบ่าวทั้งหลายที่ตะลึงงัน พวกเขานึกไม่ถึงเลยว่าจะมีคนที่ยาก
จนชีวิตก่อนวัยอันควรเช่นแม่นางตรงหน้า นางถึงกับกล้ำพูดเช่นนี้กับองค์ชาย
ใจกล้าบ้าบิ่น หัวทท้ายไร้เทียมทานเกินไปแล้ว! พวกเขาต่างเห็นใจชูลัวที่กำลัง
จะเจอเคราะห์หนัก

หว่า...พวกเขากลับต้องตกตะลึงอีกครั้ง เพราะองค์ชายของพวกเขาไม่
ได้โกรธ ไม่เพียงไม่โกรธ แต่ยังหัวเราะอย่างเบิกบาน หัวเราะอหาย หลังจาก
นั้นคงถึงเวลาลงโทษแล้วกระมัง ไม่...ไม่มี องค์ชายของพวกเขาไม่เพียงไม่
ลงโทษแม่นางผู้นั้น ข้ายังโอบนางอย่างอารมณ์ดี พยายามเสนอตัวเข้าไปตรง
หน้านาง ยืนนางต่อต้าน องค์ชายจึ้นยิ่งเอาใหญ่ ทำตัวเหมือนผู้ชายบ้ากาม
อย่างไรรายนั้น หมดกัน องค์ชายต้องถูกใครสิงร่างเป็นแน่...ทำไมแม่นาง
ผู้นั้นคงตายไปแปดหนสิบหนแล้วละ จะยังนั่งกินข้าวอยู่ที่โต๊ะเช่นนี้ได้อย่างไร

ไม่ว่าบรรดาบ่าวรับใช้จะตื่นตระหนกและเหลือเชื่อเพียงใด หานาง
หลิอวีนก็ยังบังคับชูลัวให้กลืนข้าวในชามใหญ่ลงไปจนหมด ชูลัววางชามกับ
ตะเกียบลงอย่างสนใจ มองหานางหลิอวีนด้วยสายตาเย็นชา “เออละ กิน
ข้าวหมดแล้ว ให้ข้ากลับจวนได้แล้วกระมัง”

นางออกมาจากจวนสกุลชูได้ระยะหนึ่งแล้ว ไม่รู้ว่าที่จวนเกิดอะไรขึ้น
บ้าง ชูชิงกับชูชียิ่งคอยจับตาดูเรือนของนางและหาโอกาสสอย

หานางหลิอวีนใช้มือข้างเดียวย่นโต๊ะด้วยท่าที่ผ่อนคลายสบายใจ
เอียงคอมองนางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “ลัวลัวน้อย เจ้าจะกลับไป
จริงๆ หรือ”

“ท่านหมายความว่าอะไร” ชูลัวทำหน้าที่ประหม่า แวดตาสุมเยือกเย็นของ

เขาทำให้นางรู้สึกหวั่นใจ

หนานกงหลิววินขมวดคิ้วนิดๆ จากนั้นก็คลี่ยิ้มพร้อมกับก้มมือเรียกนาง

ซู่ว่ำปรายตามองเขาอย่างสงสัย มีอาจสะกดความอยากรู้อยากเห็นของตนได้ นางจึงเดินเข้าไปหยุดตรงหน้าเขา นิ้วหน้าพลางเอ่ย “มีอะไรก็รีบพูด ไม่ต้องมาทำลับๆ ล่อๆ”

ผู้ที่จะพูดกับองค์ชายจินด้วยน้ำเสียงและท่าทีเช่นนั้น ในใต้หล้าคงมีซู่ว่ำเพียงคนเดียว เพียงแต่นางไม่รู้เท่านั้นเอง

หนานกงหลิววินไม่ถือสาท่าทีของซู่ว่ำเลยแม้แต่น้อย เขยิบมือออกไปโอบตัวนางไว้แนบอก พอนางคืนก็กลับพูดออกมาหน้าตาเฉย “ลั้วลั้วน้อย ด้วยสติปัญญาของเจ้า เจ้าไม่เคยคิดถึงสถานะของตัวเองในตอนนั้นเลยหรือ”

“สถานะ?” ซู่ว่ำขมวดคิ้ว ไม่ตอบสิ่งใด

“อืม เจ้าลองคิดถึงสิ หากเจ้าเป็นคนสกุลหลิวผู้นั้น จากนั้นไปเจ้าจะทำเช่นไร” หนานกงหลิววินเป่าลมหายใจร้อนระอุรอบใบหูที่ไวต่อสัมผัสของนาง ทำเอาซู่ว่ำจุกจิกตั้งแต่ฝ่าเท้าขึ้นมาจนถึงหัวใจ

ซู่ว่ำผลักใบหน้าหล่อเหลาของเขาออกไปไกลพลางก้มหน้าครุ่นคิด หากนางเป็นหลิวเฉิงเฟิง ในเมื่อลงทุนลงแรงไล่ล่าถึงเพียงนี้ ย่อมไม่ละความพยายามง่ายๆ เป็นแน่ เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายเข้าไปในตำหนักจินอ๋อง เช่นนั้น...

ซู่ว่ำเฝ้าน้ำขึ้นทันใด คิดไม่ถึงว่าหนานกงหลิววินจะยื่นหน้าเข้ามาพอดี

โครม!

หน้าผากของนางกระแทกกับจมูกของเขา หนานกงหลิววินเจ็บจนขอบตาแดงเล็กน้อย

ซู่ว่ำรู้สึกผิดขึ้นมา นางจุกจิกให้เขาอย่างเก้อเขิน “ท่าน...ไม่เป็นไรใช่ไหม เจ็บมากเช่นนั้นหรือ” ไม่ง่ายเลยที่จะเห็นหนานกงหลิววินในสภาพทุลักทุเลเช่นนี้ ซู่ว่ำทำหน้าที่ไม่สบายใจก็จริง แต่ในใจกลับสะใจสุดๆ

“เจ็บมาก เจ็บมาก” หนานกงหลิววินกุมจุมพลงมองนางด้วยสีหน้า
ตำหนิ

ซูหลัวหัวเราะหยัน คิดไม่ถึงว่าหนานกงหลิววินจะขี้อ้อนเหมือนเด็กๆ
ช่างสนุกยิ่งนัก นางปลอกโยนเสียงหวาน “เช่นนั้นจะอย่างไรดี”

“ช่วยเป่าให้ข้าที” หนานกงหลิววินขมวดคิ้ว พร้อมกับชี้จุมพที่บวมแดง
เมื่อครูนางเห็นชัดๆ ว่ามันไม่แดงขนาดนี้ เส่เส่...เส่เส่...เข้าไป ซูหลัว
ปรายตามองอีกฝ่ายอย่างเยาะหยัน “องค์ชายจิ้นยังเด็กอยู่หรือ ถึงได้เชื่อ
ว่าเป่าแล้วจะหายเจ็บ” ไร้เดียงสาแท้ๆ ทำตัวเป็นเด็กไปได้ ไม่กลัวคนอื่นหัวเราะ
เยาะหรืออย่างไร

ป่าวแต่ละคนก้มหน้าหลบตา กลืนหัวเราะจนหน้าแดงก่ำ

ครั้นสายตาดำเนินเยียบขององค์ชายจิ้นตัวโตไปมองก็ราวกับมีหิมะตกกลาง
ฤดูร้อน ใบหน้าของพวกเขาชะงักทันใด แต่ละคนก้มหน้าจุกด้วยความละอาย
ร่างกายแข็งทื่อจนไม่กล้าขยับ แม้แต่ลมหายใจยังไม่กล้าผ่อนออกมา

‘คนเผด็จการ บ้าอำนาจ!’ ซูหลัวกัดฟันในใจ รู้สึกเห็นใจป่าวรับใช้ข้าง
กายเขาเหลือเกิน ที่ต้องปรนนิบัติองค์ชายซึ่งมีอารมณ์แปรปรวนเหมือนปีศาจ
เช่นนี้จะลำบากมิใช่น้อย คิดไม่ถึงว่าพอหนานกงหลิววินหันมาหาเขา
จะทำหน้ายุ่งอย่างน่าสงสาร พลงจ้องนางด้วยสายตาตำหนิ “เจ็บ ข้าเจ็บจริงๆ
นะ”

ปัญญาอ่อนชะมัด! ซูหลัวกัดฟัน อยากจับองค์ชายตัวร้ายที่สร้างปั่นทำ
นารักเหวี่ยงออกไปไกลๆ แต่ดวงตาที่ดูพราเลือนเพราะไอร้อนนุ่นนั้นของเขา...
ก็ทำให้นางพ่ายแพ้

“ได้ เป่าก็ได้ ข้าเป่าให้ท่าน” ซูหลัวมองเขาด้วยสายตาดูแคลน นางดึงมือ
เขาออก โนม์ตัวลงพลงสุดหัวใจลึกล้ำแล้วเป่าสองทีพอเป็นพิธี จากนั้นก็ผลัก
เขาออกก่อนจะลุกขึ้นยืน “ใช้ได้แล้วหรือยัง”

“เจ้าไม่รับผิดชอบ” หนานกงหลิววินกุมจุมพลงตำหนินาง เขาทำท่า
ไร้เดียงสาเหมือนเด็กๆ ยามที่เอ่ยออกมา

“ไม่รับผิดชอบอย่างไร” ชูลัวจุนง

หนานกงหลิววินกลับยึดตัวขึ้นมองนาง “ควรประคองใบหน้าอีกฝ่าย
ปลอบเบาๆ จากนั้นก็เป่าให้อย่างอ่อนโยนมิใช่หรือ”

หนานกงหลิววินที่เป็นเช่นนี้ทำเอานางอยากร้องไห้ ชูลัวตวาดกลับ
“ข้อเรียกร้องของท่านช่างมากเกินไป!”

หนานกงหลิววินทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ กิ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้ไม้จื่อถาน
มองชูลัวขณะเอ่ยซ้ำๆ “เรื่องอื่นข้าไม่เรียกร้องก็ได้ แต่อย่างน้อยก็ต้องเป่า
หลายๆ ทีหน่อย เรื่องง่ายๆ แค่นี้เจ้ายังทำไม่ได้” เขาเอ่ยประโยคนี้ด้วยท่าทาง
น้อยอกน้อยใจ

เส้นเลือดบนหน้าผากของชูลัวแทบจะปูดโปน นางกำหมัดแน่นพร้อม
กับถลึงตาใส่เขา นับถือปีศาจตนนี้จริงๆ เลย

“ทำไมข้าถึงต้องเป็นคนทำด้วย สิ่งที่ไม่ขาดแคลนที่สุดในตำแหน่งของ
ท่านก็คือบ่าวรับใช้ แ่องค์ชายจีนสั่งคำเดียวกันก็มีคนนับพันนับหมื่นกรูกันเข้า
มาปรนนิบัติแล้ว” ชูลัวมองเขาขณะพูดความจริง

หนานกงหลิววินกวาดตามองบ่าวทั้งหลายที่ก้มหน้างูดด้วยสายตา
เรียบเฉย เขาแค่กวาดตามองแบบไม่ตั้งใจเท่านั้น แต่สำหรับบ่าวทั้งหลายกลับ
รู้สึกเหมือนมีไอสังหารอันแรงกล้าแผ่ออกมา เปรียบดังสายลมในฤดูใบไม้ร่วง
ที่พัดไปไม่แจ้งจนปลิวกระจาย

“องค์...องค์ชาย...พวกบ่าวขอ...ขอตัวก่อนพะย่ะค่ะ” บ่าวทั้งหลาย
คุกเข่าอย่างกล้าๆ กลัวๆ หวาดหวั่นจนตัวสั่นเทิ้ม

“อืม” หนานกงหลิววินที่เฝ้าทางด้วยมือข้างเดียวแค่นเสียงตอบรับ

“นี่ พวกเจ้าอย่าเพิ่งรีบไปสิ” ชูลัวได้แต่ถลึงตา บ่าวรับใช้ไปหมดแล้ว
หากเป็นเช่นนี้ หนานกงหลิววินผู้ได้คิป์ไม่ยิ่งจะเอาศอกหรือ

ทว่าเสียงของชูลัวดูจวบย่นต์ปลิดชีวิต เริ่มแรกพวกเขาแค่เดิน แต่พอชูลัว
เอ่ยปาก พวกเขากลับวิ่งปรี๊ด พริบตาเดียวก็หายไปหมด ชูลัวเห็นแล้วอยาก
จะร้องไห้ นางจึงหันมาพูดกับหนานกงหลิววิน “บ่าวรับใช้ในตำแหน่งของท่าน

รู้วิชาเท่าที่องค์กันทุกคนเลยหรือ” เคลื่อนไหวรวดเร็วเกินไปแล้ว

“การหนีเอาตัวรอดสำคัญที่สุด ศักยภาพที่แฝงอยู่ไร้ขีดจำกัด” นานางหลิววีนแค้นเสียงเอ่ยเบาๆ แล้ววกกลับมาเรื่องเดิม “มานี่ มาเถิดโง่ก่อน”

“หนานางหลิววีน ท่านอย่าคิดได้คืบจะเอาศอก” ชูลัวซึ่งยืนอยู่ห่างๆ จ้องเขาอย่างไม่พอใจ

ชายหนุ่มหลุบตาลงต่ำ เน้นนานางจึงเหลือบตามองชูลัวอย่างเสียบๆ “ผู้คนล้วนกล่าวว่า บุญคุณจากน้ำเพียงหยดต้องตอบแทนด้วยน้ำทั้งบ่อ ข้าให้เจ้าตอบแทนบุญคุณด้วยน้ำเพียงหยดยังมิได้อีกหรือ”

สิ่งที่ชูลัวรับไม่ได้มากที่สุด ก็คือท่าทางหดหู่แบบนั้นของหนานางหลิววีน นางยอมแพ้และเดินไปตรงหน้าเขาช้าๆ ก่อนจะถามเสียงเบา “ตกลงท่านต้องการอะไร”

ความจริงเขาพูดถูก ก่อนหน้านั้นที่แอบเกาะอยู่ใต้ธรรมา นางก็สมควรขอบคุณเขาจริงๆ นั่นแหละ หากเขาไม่ได้ปรากฏตัวในจังหวะนั้นพอดี นางที่ถูกประทับตราสะกดรอยย่อมหนีการไล่ล่าของหลิวเจิงเฟิงไม่พ้น

หนานางหลิววีนมองหน้ามองนาง น้ำเสียงเจือแววอดอันเล็กน้อย “คือนี่เจ้าอยู่เป็นเพื่อนข้า”

ผู้ชายคนนี้ได้คืบจะเอาศอกจริงๆ เสียด้วย เอาบุญคุณเล็กๆ น้อยๆ มาบีบบังคับนาง แถมยังบีบบังคับอย่างมีเหตุมีผล แต่นางจะรับปากเขาได้อย่างไร หากรับปากมิเท่ากับนางยอมเป็นฝ่ายถอยก้าวหนึ่งหรือ การค้างที่ตำหนักจิ้นอ่องหากชาวแพร่ออกไปผู้คนจะคิดหรือมองอย่างไร ความบริสุทธิ์ของนางจะเอากลับคืนมาได้หรือไม่ แล้วนางจะไปไขว่คว้าหาความสุขของตัวเองได้อย่างไรเล่า

เมื่อฟังข้อเรียกร้องของเขาแล้ว นางจึงไม่ตอบ

“อยู่ที่นี้กับข้า” เขาพูดซ้ำอีกครั้ง

“เรื่องนี้...คงไม่ได้” ชูลัวตอบเสียงเบา สายตาจับจ้องเขานิ่ง

หนานางหลิววีนไม่พูดอะไร ผ่านไปครู่ใหญ่ จู่ๆ เขาก็กระตุกมุมปาก

ยิ้มชั่วร้าย “ลั่วลั่วผู้โง่เขลา เจ้าช่างโง่งนักร หากไม่ได้รับอนุญาตจากข้า เจ้าจะออกไปจากตำหนักจันทน์องค์ได้หรือ”

จะว่าไปการลดศักดิ์ศรีสร้างทำตัวน่ารังเกียจของเขาเมื่อครู่นี้เป็นเพียงกลยุทธ์อย่างหนึ่งเท่านั้น สิ่งที่เขาคิดดีใจแล้ว คนที่เขาเลือกแล้ว เขาไม่เคยปล่อยมือ

“หนานกงหลิววิน คนไร้ยางอาย” เรื่องนี้ซูลั่วยอมตระหนักดีอยู่แล้ว ใ้ว่าไม่เคยลองออกไป ทว่านางกลับถูกขวางตั้งแต่ยังไม่ได้ก้าวออกจากประตูห้องบรรทมด้วยซ้ำ

“ไร้ยางอายหรือ ข้าไร้ยางอายได้มากกว่านี้อีก จะลองดูหรือไม่เล่า” หนานกงหลิววินทำหน้าที่กระหยิ่มไฉยยามที่มองนาง

“อย่าให้มันมากเกินไปนัก” ซูลั่วจ้องเขาอย่างขุ่นเคือง

“ลั่วลั่วคนดี เจ้าอย่าโกรธเลย ความจริงเจ้าก็คิดว่าหลิวเจิงเฟิงจะต้องส่งคนนับไม่ถ้วนมาแฝงตัวอยู่หน้าประตูตำหนักจันทน์องค์เพื่อดักรอเจ้า การออกไปก็คือการมอบตัวให้ศัตรู ลั่วลั่วน้อยของข้าไม่โง่เขลาถึงเพียงนั้นหรอก ใช่หรือไม่” หนานกงหลิววินกอดอกและยิ้มอย่างชั่วร้าย

“หากองค์ชายจันทน์มีรับสั่ง หลิวเจิงเฟิงจะกล้าไม่ถอนกำลังคนออกไปหรือ” ซูลั่วกัดฟันอ่อยเสียงเย็น

หนานกงหลิววินแบมือทำท่าทางไม่รู้ไม่ชี้ ส่ายหน้าอย่างดีใจ “ลั่วลั่วผู้โง่เขลา บุญคุณต้องทดแทน เจ้ายังไม่ตอบแทนข้าเลย แล้วข้าจะทำคุณให้เจ้าอีกได้อย่างไร หากหนี้บุญคุณมากไปย่อมต้องชดใช้ด้วยร่างกาย เช่นนี้ย่อมไม่ยุติธรรมกับเจ้า”

ชายผู้นี้หน้าด้านอย่างไรซัดจำกัด ซูลั่วกำหมัด “ท่านพูดถูก ติดหนี้บุญคุณมากไปย่อมไม่ดี”

หนานกงหลิววินพยักหน้าอย่างสง่างาม ถือโอกาสตอบ “อืม ดังนั้นคินนี้ต้องคินดอกเบ๊ยลักเล็กน้อยก่อน”

ซูลั่วจวนด้วยคำพูด “ท่านจะให้ชดใช้อย่างไร”

หนานกงหลิววินหนีภัยมัจจุเจ้าเล่ห์ “ลั่วลั่วคนดี เรื่องนี้ต้องถามเจ้าสิ เจ้าคิดจะคืนเท่าไรเล่า คืนดอกเบี๋ย คืนเงินต้น หรือว่าคืนทั้งเงินต้นและดอกเบี๋ย?”

ซูลั่วพูดไม่ออก นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะคิดอะไรละเอียดยุบยับถึงเพียงนี้ นางจ้องเขาตรงๆ “ดอกเบี๋ยคืนอย่างไร เงินต้นคืนอย่างไร แล้วหากจะคืนทั้งเงินต้นและดอกเบี๋ยต้องทำอะไร?”

หนานกงหลิววินหรีดตาลง เอ่ยซ้ำๆ “เรื่องนี้มีกฎเกณฑ์มากทีเดียว แต่คืนนี้ข้าจะค่อยๆ ชี้นะตัวเอง เจ้าไม่ต้องร้อนใจไปหรอก พวกเรามีเวลา”

ใครร้อนใจกัน ซูลั่วปรายตามองเขาอย่างดูถูก “หวังว่าท่านคงไม่คิดอะไรสกปรกหรอกนะ” อันที่จริงคำพูดนี้แฝงความหมายไว้มากมายและเป็นการแสดงท่าทีของนางด้วย

คืนนี้นางต้องอยู่ที่นี่ หากไม่มีคำสั่งของหนานกงหลิววิน นางไม่อาจออกจากตำหนักจันทน์องค์ได้จริงๆ ต่อให้ออกไปได้ก็ไม่รู้ว่าข้างนอกจะมีอันตรายอะไรบ้าง

ทว่าคืนนี้ย่อมต้องไม่สงบแน่นอน

ซูลั่วเตรียมใจไว้ก่อนแล้ว แต่สุดท้ายเรื่องราวก็เลยเถิดเกินกว่าที่นางคาดคิดเอาไว้มากมาย